

Camí Ral₄₄

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons

Agost de 2017 número 44

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons

Edita: Ajuntament de Copons, Àrea Municipal de Cultura

Àngel Guimerà, 8, 08289 Copons, Anoia, Tel. 938 090 000 Fax: 938 090 013

Correu electrònic: camiral@copons.net

Disseny i maquetat: espaiGràfic, Igualada

Dipòsit legal: B-7571-96

Tiratge: 300 exemplars

Publicació periòdica

Imatge portada: Angelets **Foto:** Rut Vilumara Burria

Consell Editorial: Maria Gràcia Carreras Verdagué, Elisenda Mercadal Segura i Núria Pons Torrents

Agraïm la col·laboració d'Ingrid Saumell Gassó i Maria Pilar Carreras Verdagué

Sumari

- 3 Editorial
- 4 La capella del Santíssim de Copons. El perquè i el com
- 6 Camí Ral a l'Arxiu Gavín de Les Avellanès i a la Biblioteca Central d'Igualada
Copons culpable?
- 7 L'entrevista: Carola Baños Rodulfo
- 10 Les abelles (segona part): La mel
- 12 Les activitats del curs 2016-17 a l'Escola
- 13 Animals imaginaris
- 14 Mini projecte Cargols
- 15 Passejada per Copons
- 16 4t concurs de fotografia: Copons i la Natura
- 18 INDRETS, Esport i Territori
Punt Jove: L'espai pels joves
- 19 Concert de la Missa del Gall
Els Reis a Copons
Festa Major d'Hivern de Sant Sebastià
Exposició de fotografia "Dret a viure... Refugiats sense refugi"
Taller de fotonatura
- 20 Caramelles i roses
Comunions
L'Àdan i la Itzel a la Fira d'Igualada
Trobada mensual de dones
- 21 Festa d'Inauguració de la restauració de les pintures de Miquel Llacuna
- 22 Bastoners
- 23 24 h de Copons dels Bastoners de Terrassa
- 24 Setmana de la gent gran
Sortida al Berguedà
- 25 Resum de fets, activitats i actes de gener a juny de 2017
- 26 Mirant el món amb els GPS
- 27 I tu què ens recomanes? Lola Brusau - Ricard Ribera
- 28 Què s'està fent...
- 29 Xocolata d'Agramunt
- 30 Senyeres: Rotonda Calaf Sud - Calaf
- 31 Transports i telèfons d'interès

Ajuntament de Copons

L'escola nova

L'escola nova, educació democràtica o escola lliure, és un moviment que busca repensar l'educació escolar, entesa no com un procés reglat d'instrucció sinó com un ambient de llibertat que afavoreixi l'aprenentatge dels infants (Viquipèdia, 17 de juliol de 2017).

Enguany hem assistit a la inauguració de les reformes de la rectoria que han permès una rehabilitació parcial. Quan s'hagi executat tot el projecte i l'escola es pugui obrir per a la seva finalitat, podrem dir que tenim nova escola. Però això només es refereix al l'edifici —aquella Rectoria que tan present està en la memòria de molts coponencs i coponenques, i de molta altra gent també—, no ens diu res del que passa entre les quatre parets. El que passarà a la rectoria transfigurada en escola ja fa dos anys que ens ho expliquen els mestres: una educació basada en la democràcia i en la curiositat dels nens per facilitar l'aprenentatge. No gaire lluny dels postulats de l'escola nova. Al final, l'edifici es converteix en un recurs pedagògic més. Imprescindible —potser si— però no és suficient. La curiositat travessa els murs per amples que siguin i viatja en el temps per infinit que sigui. Edifici, pedagogia i aprenentatge. Llibertat per ser qui ets i democràcia per compartir l'experiència.

Acabem aquest editorial amb algunes de les reflexions que vam poder escoltar el dia de la inauguració.*

- Sense país ni cultura, no hi ha política.* Joan Oliver
- Qui perd els orígens perd la identitat.* Josep Ramon Mut
- Obrir l'escola on hi havia la rectoria mostra un poble més viu que mai.* Alba Vergés
- L'escola rural del nostre país és un patrimoni que cal preservar.* Antoni Massegú
- Que trist és viure esperant el cap de setmana, que trist és viure sense implicar-se.* Jordi Pons
- No podem dir als que tenen 2 anys que d'aquí a 3 anys en tornin a tenir 2 perquè no podem esperar.* Rafel Homet
- L'escola farà més bona feina si és un projecte compartit.* Rafel Homet
- L'escola és vida, és poble.* Cesc Salamé

Una nova escola que ens ajudi a preservar aquest esperit pedagògic.

*Totes les cites es poden trobar al vídeo de la inauguració en el canal Youtube del web de l'Ajuntament.

- Joan Oliver**, Pere Quart
- Josep Ramon Mut**, Diputat d'urbanisme, patrimoni i habitatge de la Diputació de Barcelona
- Alba Vergés**, Diputada al Parlament de Catalunya
- Antoni Massegú**, Director dels SSTT d'ensenyament de Catalunya Central
- Jordi Pons**, Director de l'escola de Copons (cursos 2015-2016 i 2016-2017)
- Rafel Homet**, Diputat d'ensenyament de la Diputació de Barcelona
- Cesc Salamé**, Alcalde de Copons

La capella del Santíssim de Copons. El perquè i el com

Joan Closa Pujabet. Arquitecte
Cap de Servei del Patrimoni Arquitectònic Local de la Diputació de Barcelona

Bon dia a tothom.

Fa gairebé dos anys que Mossèn Enric i l'alcalde, en Cesc, em van demanar el meu parer sobre la capella del Santíssim i la seva dignificació. Per una banda m'ho feia arribar el mossèn i per l'altra l'alcalde, però anaven plegats.

Jo, com molts de vosaltres ja sabeu, tinc la sort de ser d'aquest poble i haver fet d'escolà quan era nen. Primer amb mossèn Lluís, després amb mossèn Jaume i fins a la majoria d'edat amb mossèn Aribau.

Per aquesta capella hi havia passat, ajudat, llegit, i fins i tot de manera entremaliada, jugat força vegades amb els meus companys escolans, i sempre m'havien fascinat els seus colors i el seu caràcter.

En aquells moments, ni m'imaginava que seria arquitecte, ni que em dedicaria a arreglar monuments, i que ni molt menys, no només seria la meva feina, sinó que seria la meva passió. Potser el meu pare en té un xic de culpa d'això.

Molts de vosaltres us preguntareu perquè us estic explicant aquesta vivència personal.

Doncs bé, perquè crec que és important per entendre el perquè i el com s'ha restaurat aquesta capella.

Us començaré explicant el perquè

El patrimoni, els monuments, i en el cas de Copons i de la majoria de pobles del nostre país, l'església, és un element que significa, simbolitza i singularitza un poble, i una col·lectivitat.

Quan un veu el campanar de l'església de Copons, sap, de seguida que és el del seu poble i que és el seu poble. El mateix passa amb els veïns de Jorba, de Veciana, de Prats

de Rei, de Rubió, i així amb cadascun dels pobles del nostre territori.

Aquest element diferenciador, com és el cas de l'església, però que a Copons n'hi ha d'altres com la plaça Ramon Godó o de la Bomba, com el Gorg de Nafre, com el Pi del Quildo, i molts d'altres que podem trobar, s'han de preservar i conservar, ja que, més enllà de la propietat de cada un d'aquests elements, tots ells formen part i pertanyen a tots els coponenys i coponenques.

Així, un element patrimonial, o sigui, un monument, té un seguit de valors, o sigui de singularitats que cal estudiar i conèixer abans de fer-hi res.

Els valors del patrimoni i dels monuments són tres, els valors documentals o històrics, els valors arquitectònics i els valors significatius.

Quan intervenim en monuments hem de tenir present aquests tres valors abans de prendre qualsevol decisió de projecte.

Això passa pel coneixement del monument, en aquest cas la capella del Santíssim, tant profundament com puguem.

Aquí, tinc la sort que un dels treballs que vaig fer al voltant dels anys 2000, juntament amb companys historiadors del Servei del Patrimoni Arquitectònic Local de la Diputació de Barcelona, varen ser els estudis per la restauració de la façana de l'església de Copons, per anys més tard, restaurar-la.

Aquells estudis ens van aportar dades que ens van permetre entendre l'evolució de l'edifici i al final prendre les decisions necessàries per portar a terme les obres de restauració de la façana.

Així de la història de la capella del Santíssim sabem que ara fa més de 150 anys, el 20 de setembre de 1866, la parròquia de Copons la va inaugurar. Va ser projectada pel reverend Aleix Francolí. En aquell moment, havien passat 27 anys dels fets que capitanejà Manuel Ibàñez Ubach, conegut com "El Llarg de Copons" en el marc de la primera guerra Carlina. La seva facció va incendiar, l'any 1839, una bona part del poble, tot i que no va poder arrabassar-lo de les tropes isabelines.

En aquell context, el poble de Copons, s'aixecà de la desgràcia i construí una capella que completava el gran temple consagrat l'any 1754 i que a la vegada va substituir l'anterior que era romànica, segurament del segle XIII, i que possiblement es trobava en el lloc de l'actual, als peus del castell.

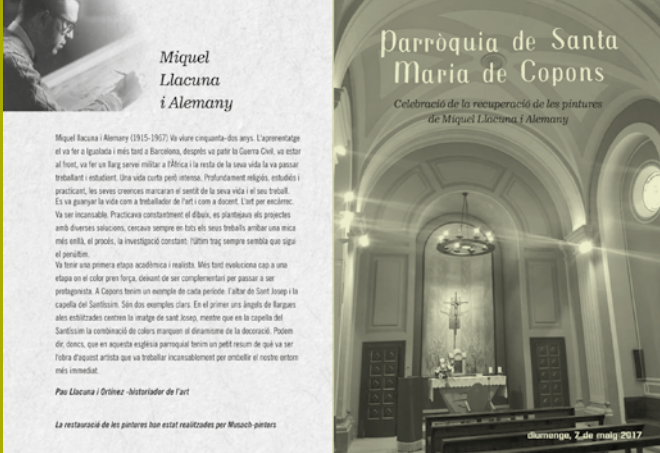
La capella del Santíssim es va projectar segons el gust de l'època, amb un cambril i consagrada al Sagrat Cor de Jesús. Va costar 7.897,07 pessetes. La decoració de l'interior, feta pel pintor i daurador d'Igualada, Josep Ferran, es va acabar l'any 1890. Però ben entrat el segle XX i tres dies després de declarar-se la guerra civil espanyola, el 21 de juliol de 1936, el temple va ser parcialment destruït. En quedà molt malmès i bona part de les seves imatges i el seu retaule es van cremar davant l'església.

La capella del Santíssim en va quedar afectada

Anys més tard, mossèn Josep Rossell va iniciar un projecte de restauració de la capella, que s'inaugurà el dia 17 de setembre de 1961.

El pressupost d'aquesta obra ascendí a més de 70.000 pessetes, que com glosava mossèn Josep en el programa de la inauguració de la restauració de la capella, gairebé tot el poble havia col·laborat amb aportacions per aquestes obres.

Aquest projecte s'encarregà al decorador i artista igualadí Miquel Llacuna, qui amb un projecte trencador per l'època, però molt coherent dins la seva trajectòria artística, es materialitzà en el que avui reinaugurem. Per executar aquesta obra s'envoltà d'alguns artesans del poble, així, els treballs d'electricista van ser fets per Isidre Mercadal, o els treballs de paleta per Maximilià Closa. En aquest aspecte cal destacar la tasca feta per l'estucador de Barcelona, Josep Casadevall, fill d'una nissaga d'estucadors i esgrafiadors des de l'any 1881,

Programa, any 2017

reconeguts a nivell nacional i que actualment encara són una referència en el sector.

Aquesta és doncs la història de la capella i s'ha de poder explicar per entendre que significa per al poble.

Pel que fa al coneixement material i arquitectònic, la capella respon a la tipologia constructiva del segle XIX, amb murs de paredat de pedra i morter de calç, voltes de rajol i teulada de bigues de fusta i teules col·locades amb llata per canal. Els interiors eren enguixats. Una estructura i tipologia molt normal per l'època i comuna en molts altres indrets de l'entorn.

En aquests valors materials, hem d'incloure els valors artístics de la decoració feta per Miquel Llacuna, té un lloc important dins de l'art eclesiàstic català.

Pel que fa al significat, aquest és potser un dels valors més importants d'aquesta capella.

Quan abans us parlava de les meves aventures d'escola en aquesta capella, us volia transmetre, que per tots els que avui ens trobem aquí, aquesta capella té un significat o un altre.

Alguns hi hem batejat els nostres fills, altres hi van a missa cada diumenge, a altres els sobta la decoració acolorida, a d'altres hi troben un lloc de recolliment, altres l'han utilitzat de vestuari per les obres de teatre de l'escola, altres l'han netejada i engalanada per les grans ocasions, etc.

Així podria anar indicant infinitat de significats, tants com persones ens trobem avui aquí.

Aquests significats, en cadascú de nosaltres es transformen en sentiments. En sentiments d'alegria, de joia, de tristor, de malenconia, d'esperança, de fe...

I a la vegada, aquests sentiments íntims i personals, estan directament vinculats amb aquesta capella i la seva decoració que nosaltres hem conegut.

I en aquest punt, és quan ens pot arribar el dubte:

Perquè s'ha restaurat l'obra de Miquel Llacuna i no s'ha decorat l'església tal com era en el seu origen?

I fins i tot, perquè no es feia una decoració nova?

Tot té una resposta:

De la primera decoració no en coneixem res, més enllà d'alguna traça de decoració pictòrica que encara queda en algun racó de l'anterior pas al cambril.

Si no tenim evidències de com era i la volguéssim recuperar, l'estaríem inventant, i estaríem fent allò que en diem un "fals històric", o sigui una decoració que no seria com la que va ser, seria una nova decoració a l'estil antic, que no sabem com era.

I la segona pregunta que us plantejava: perquè no es pintava de bell nou però amb un estil actual?

Era una possibilitat, però aquí és on intervé el coneixement de la capella, o sigui el coneixement documental, intervé també el coneixement de l'obra de Miquel Llacuna, o sigui el coneixement material, i intervé també el significat de les persones que avui participem d'aquest símbol nostre, o sigui els nostres sentiments com a col·lectivitat.

El dimecres passat el diari "El Punt-Avui", en un titular a les pàgines de la Catalunya central escrivia: "Copons treu els colors a una capella", i en l'article deia: "La parròquia recupera la decoració trencadora del Santíssim". Encara no estava inaugurada i ja tornava a ser un símbol, ja tornava a singularitzar els coponencs i coponenques. I és aquí on hem de tenir la suficient humilitat com per pensar si s'hauria estat capaç de fer una nova decoració que pogués evocar els mateixos sentiments a cadascú de nosaltres i que a més pogués continuar sent símbol de tots el veïns i veïnes de Copons.

Potser sí, o potser no...

De fet, si mossèn Josep l'any 1960 no hagués trencat amb la decoració del passat i, després de la guerra civil hagués recuperat la decoració neoclàssica de la capella, avui no estaríem gaudint d'aquest espectacle de colors a la capella del Santíssim. Però en aquella època el context era diferent a l'actual. L'església havia quedat malmesa per la guerra civil i s'havia de passar pàgina d'aquells fets funestos. I una manera de passar pàgina era començar en un lloc nou, amb una pintura nova i amb una pintura moderna que mirés endavant i no enrere.

Em queda comentar-vos com s'ha fet.

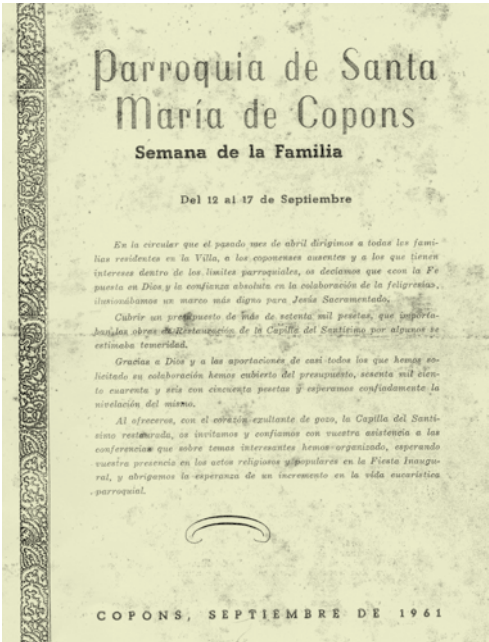
S'ha fet amb dedicació, expertesa i estima cap a la feina. L'equip de pintors de la família Musach de Centelles, experts en pintar i restaurar esglésies i altars, han posat tot el seu coneixement en recuperar uns colors que encara traspuaven sota la pintura dels anys 80, i amb l'ajuda del projecte de la capella

que en Pau Llacuna va aportar, es van poder recuperar.

Durant els treballs de dubtes en sorgiren molts, es buscaren fotografies de com havia estat, i es buscà sobretot a la memòria, a una memòria que a vegades falla, ens fa males passades i ens enganya, però que amb el resultat final, es recupera l'esperit de l'obra de Miquel Llacuna a Copons, per continuar formant part de la nostra memòria i de la de les generacions futures i així posant en valor el nostre passat per mirar cap al futur.

Felicitats!

Moltes gràcies.*

Programa, any 1961

CREDIT PER PERITA PUJABET

ELISENDA MERCADAL SEGURA

Cami Ral a l'Arxiu Gavín de Les Avellanes i a la Biblioteca Central d'Igualada

Elisenda Mercadal Segura

El dilluns 29 de maig l'Ajuntament de Copons va fer entrega de les seves publicacions al Sr. Josep Sansalvador, arxiver de l'Arxiu Gavín.

D'aquesta manera els butlletins Camí Ral i els llibres editats en els darrers anys ("Les dones i la fàbrica" "Carrers i cases de Copons: el creixement urbanístic del segle XVIII a Copons", "Traginers i negociants de Copons, segle XVIII"), així com també els Goigs a llaor de Sant Magí venerat al pedronet de Copons, entraran a formar part del seu fons documental.

L'Arxiu Gavín és considerat un dels arxius personals més grans d'Europa. L'any 2007 Josep Maria Gavín, el seu creador, en feu donació a l'Institut dels Germans Maristes de Catalunya i al Departament de Cultura de la

Generalitat de Catalunya. Des de l'any 2008 es troba de forma definitiva al Monestir de les Avellanes (Os de Balaguer, La Noguera) i és un important centre de documentació de cultura popular i religiosa de Catalunya.

L'Arxiu Gavín recull un total de 48 col·leccions molt diverses, totes elles relacionades amb la cultura catalana o bé amb temes de caràcter religiós, i té la funció de difondre i conservar el patrimoni documental que el forma.

Destaca el fons fotogràfic de les esglésies de Catalunya i les col·leccions d'estampes, goigs, postals de Catalunya i del món... També cal esmentar el buidatge de la premsa escrita sobre pobles i comarques de Catalunya i sobre personatges rellevants de la cultura catalana.

A l'arxiu es conserva documentació en suport paper, de formats diversos, mapes, imatges en format de fotografies, diapositives i postals, i finalment objectes.

Actualment estan treballant en la descripció i digitalització de la documentació de l'arxiu. El catàleg que s'està emprant s'anomena Archivum i la seva intenció és que pugui ser d'accés obert per internet.

Aquest any 2017 l'Ajuntament de Copons també ha lliurat a la Biblioteca Central d'Igualada els números del butlletí Camí Ral que faltaven per completar el seu fons amb els 43 números publicats fins ara. Aquests formen part de la col·lecció local, una secció formada per documents relacionats amb la comarca de l'Anoia. ✱

COPONS CULPABLE ?

Jaume Ortínez Vives

A risc de repetir-me, ja fa anys que en aquestes pàgines de Camí Ral he anat parlant d'aspectes diversos de la història dels Negociants de Copons -i també dels de Calaf- que s'afegiren un segle després al fenomen comercial més important del segle XVIII a la Península.

Dèries meves i petites aportacions que complementen llibres de notables historiadors que han tocat el tema.

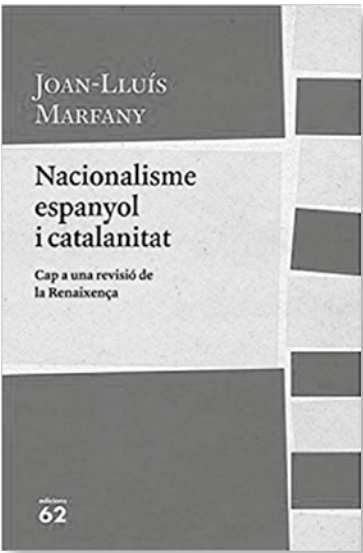
Aquest març, però, aquesta història de Copons ha pres un ressò inaudit i inesperat: Joan-Lluís Marfany, que és un historiador meticolós, persistent i minuciós, ha emprat quinze anys de la seva vida per escriure el llibre "Nacionalisme espanyol i catalanitat: Cap a una revisió de la Renaixença" la tesi del qual, explicada a La Contra de La Vanguardia del dia 13 de març i repetida per canals de televisió i emissores de ràdio, és que el nacionalisme espanyol fou propiciat pels comerciants de Barcelona i de Copons.

No puc sintetitzar aquí les raons explicades en un llibre de prop de sis-centes pàgines i infinitat de documentació transcrita, però en tot cas deixo les següents constatacions:

—És evident que el fenomen de Copons fou molt important perquè dos segles després generi aquest estudi tan seriós i el seu ressò mediàtic.

—La concreció que fa Marfany amb Barcelona, Copons i Calaf és per explicar l'origen fortuït, evolutiu i involuntari en el seu possible efecte últim, d'una realitat comercial que fou de gran importància. De tanta importància que persisteixen avui, tants anys després, moltes societats mercantils que hi tenen les arrels i nissagues familiars que les recorden, les viuen o en viuen.

Per acabar: Marfany ha investigat molt i acumula documentació de gran valor, però a vegades hi ha detalls i fets que passen desapercebuts i que expliquen angles diferents de cada realitat. En el cas que ens ocupa també. Les explicarem aviat. ✱

“La Renaixença va ser un ressorgiment catalanista?

Al contrari, els intel·lectuals de la Renaixença van ser els precursors del nacionalisme espanyol modern.

Per què?

Perquè buscaven una justificació patriòtica per ajudar els fabricants catalans, que ja dominaven el mercat hispà, a tancar-lo a la temible competència anglesa.

La Pèrfida Albió assetjava.

Aquell patriotisme espanyol comença a Catalunya ja a finals del XVIII quan la burgesia catalana veu l'oportunitat de dominar el mercat ...

Neix així el mític viatjant català.

Els catalans recorren la Península i estableixen lligams nous entre ciutats d'Espanya i no només amb Barcelona sinó amb pobles catalans com Calaf o Copons.”

Joan-Lluís Marfany, historiador; autor de “Nacionalisme espanyol i catalanitat. Cap a una revisió de la Renaixença”

Fragment de l'entrevista de Lluís Amiguet, publicada a La Contra de La Vanguardia el dilluns 13 de març de 2017

Carola Baños Rodulfo

Rosa Mata Francès

Ja fa dies que tinc ganes d'entrevistar la Carola. Els seus pares me'n parlen però no la veig mai. Algun estiu l'he vist passar per la piscina com una model, tota glamurosa ella però discreta alhora. El seu pare li comenta que la vull entrevistar i em dóna el mòbil. Quedem per whatsapp. La vaig a veure a l'empresa de coworking on treballa, bé, on desenvolupa la seva feina perquè la Carola ja treballa per ella mateixa, té la seva pròpia marca de disseny de roba: Aware; vocació i passió que ja li ve de família, es pot dir que ho porta a la sang, i a més pot comptar amb una família que l'ajuda i li dóna suport en tot el que fa.

Arribo a l'espai de coworking i només entrar m'encanta. És una nau industrial amb maquinària de confecció i petits espais d'oficina pràctics i sense pretensions però amb un toc de disseny informal. La creativitat es respira a l'ambient.

La Carola em rep afectuosa i cordial tot i que no ens coneixem de res. Però res explosiu, se la veu responsable, prudent i un xic reservada. Té molta feina i avui és un dia important per a ella... Em demana si pot enviar un parell de mails abans de començar i mentrestant jo toquinejo el mòbil. Un moment de silenci. Em diu que no està avesada a que li facin entrevistes.

Arrenco amb les preguntes clàssiques sobre la infància i la família.

—Vaig néixer el 26 de juliol del 92, aviat faré 25 anys. Tota la vida he viscut a Copons. Vivíem amb els meus pares en un pis al carrer Sant Magí, davant de la baixada de la Plaça. Era el pis de quan es van casar els meus pares. Allà vaig viure fins que tenia 3 o 4 anys que es van agafar la casa de la plaça i la van reformar. Sóc filla única i els meus pares són de Copons de tota la vida.

—Vas anar a l'escola a Copons?

—No. De petita ja vaig anar a la llar d'infants a Igualada. A la Vives Vidal on treballava la meva mare en tenien una pels treballadors. Vaig començar allà i després als Maristes i al Pere Vives a fer el Batxillerat. I d'allà cap a Barcelona a fer la carrera. Vaig decidir fer

Publicitat i Relacions Públiques. Jo de fet volia fer disseny de moda però la meva mare que era dissenyadora m'ho va treure una mica del cap. És curiós perquè recordo la discussió de - no sé què fer, però vull fer algo relacionat amb el món de la moda —i la meva mare em va dir —jo sóc dissenyadora i tenir la teva pròpia marca és quasi impossible, o realment tens molts diners i pots crear algo teu o et dedicaràs a treballar per multinacionals que et diran fes allò o allò altre i no tindràs llibertat creativa —A part que la carrera de disseny té un cost bastant elevat i vaig decidir tirar per publicitat perquè era pública, em permetia fer coses creatives i potser especialitzar-me després en moda. Vaig tenir una bona nota de tall i vaig anar cap a la Pompeu.

—A casa ja tenies ambient de disseny i moda doncs?

—Sí, la meva mare s'hi va dedicar 15 o 20 anys i el meu pare feia de forner i treballava de nit. Recordo que de dia no podia fer soroll a casa perquè el pare dormia. Quan més temps passava a Copons era als estius sobretot amb el grupet d'amics que venien de Barcelona.

—No podies portar gent a casa a jugar doncs?

—Sí, a baix al taller, era com un casal d'estiu. La meva mare tenia el taller i fèiem manualitats amb la meva mare que se li donava súper bé. D'alguna manera es pot dir que aquí començava tot. Ja havíem fet cosetes de disseny amb la meva mare i la meva àvia. Ella també era cosidora i de fet encara cus i mira que té diabetis i està fotuda però encara continua cosint cosetes. Em fa bosses per posar les peces. Em ve tot de família. La meva àvia havia treballat en diversos tallers de costura. I la meva mare va estudiar disseny de moda a Igualada a la Felicidad Duce, una universitat que tenia seu a Igualada i jo de fet vaig acabar fent un màster amb ells també, però a Barcelona. La meva mare era dissenyadora a la Vives Vidal i l'àvia confeccionava primer en tallers i després a casa.

—I a casa teníeu màquines?

- Sí, la meva mare a casa sempre ha tingut màquines, a baix al garatge, i és on ara té el taller de la marca de bijuteria.

Els meus avis primer havien viscut al Lloretó, després van anar a viure a Copons i d'allà

quan jo deuria tenir deu o dotze anys van anar a viure a Igualada. I ja de més grans van tornar cap a Copons, allà als pisos de la Teresa. I arran de la mort del meu avi ara farà uns dos anys la meva àvia va anar a viure amb els meus pares.

—I els amics on els tenies?

—El grupet normalment el tenia a Igualada però als estius anava amb els de Copons i els que venien de Barcelona com la Marta Osset, l'Anna Serrano, la Sara, l'Aleix, l'Àlvaro... Però jo feia molta vida a Igualada sempre. Tenia l'escola allà i també amics.

—Tenies altres aficions?

—Havia fet ballet i gimnàstica rítmica i artística des de petita però ho deuria deixar amb dotze anys o així, començava l'ESO crec, i realment no em vaig apuntar a fer res més, però sí que m'agradava pintar i dibuixar una mica. Per cap d'any o en ocasions especials era tradició que la meva mare em fes el vestit i tothom preguntava —oh! d'on l'has tret?— Tenia com a hobbie dissenyar a casa amb la meva mare. I també la bijuteria, vaig començar jo fent polseretes per vendre a les nenes del cole i la meva mare m'ajudava. Aleshores va començar a fer coses també ella i a vendre-les a la fàbrica i així va començar i va anar creixent, va anar creixent i quan va marxar de la Vives Vidal doncs es va dedicar a això. I quan el meu pare va deixar el forn es va posar amb la meva mare.

—Un canvi de vida, sobretot per ell.

—Sí, sí, el meu pare encantat de la vida i rejoinent i amunt i avall amb les seves clientes i xerrar... De forner no tenia mai vacances, de fet els pitjors dies eren quan la gent feia vacances com Nadal o Cap d'Any i un munt d'hores i no compensa i físicament desgasta molt.

—Dona, a ell no se li nota gaire aquest desgast, ja ja...

—Bueno, deu tenir una genètica molt bona, jaja

—Tu també la tens

—Això espero, ja ja... Ell molt content i molt feliç i també m'ajuda molt ara amb això de la marca. Estan molt contents.

—Explica'm això de la feina i la marca.

—Doncs faig Publicitat i la carrera és entretinguda i creativa però no era tampoc el meu

Carola Baños Rodulfo

somni fer Publicitat. És un món súper agobi-
ant i sota la pressió de les agències i tampoc
m'agradava moltíssim. I vaig anar viure a Bar-
celona que això va ser un canvi bastant heavy
perquè de Copons a Barcelona els primers
anys em van costar una miqueta. Els diven-
dres marxava cap a Copons perquè aquí no
podia, m'ofegava una mica. Van ser uns anys
una mica xungus. Ara hi vaig bastant sovint a
Copons a desconnectar i a treballar una mica
amb la meva mare i a passejar al Gorg. No faig
gaire vida de poble, faig relax. Ho valores més
quan vius aquí a Barcelona.

Aquí la Carola em pregunta si jo també treba-
llo a Barcelona i si hi vaig cada dia. Li explico
que vaig amunt i avall sí, però que fa un parell
d'anys que tinc pis a Igualada també.

—Jo crec que la infància el millor que pots fer
és tenir-la en un poble. Per mi va ser ideal. La
llibertat que tenia allà, voltes, vas a dinar a casa,
i no tenia mòbil ni res, però voltes per allà i
estàs tranquil. Però ojalà hagués tingut a un
pis a Igualada a l'ESO! En aquell moment sí
que em vaig frustrar una mica perquè tenia els
amics a Igualada i al final vaig agafar una moto
que tampoc m'agradava.

Tornem a parlar dels estudis i de feina.

—Al segon any de carrera em van donar una
beca per anar a estudiar anglès a fora tres set-
manes a un país de parla anglesa. Et donaven
més o menys diners en funció d'on triessis i
jo i la meva millor amiga vam triar el lloc més
lluny i ens ho van donar: vam anar tres setma-
nes a Austràlia. I aquí va començar la meva
passió per viatjar que realment m'encanta.
Crec que va ser a l'estiu del 2012. A partir
d'aquí com que tenia moltes ganes de viatjar
i fer coses vaig demanar una beca Erasmus a
Brasil. Van ser sis mesos que estudiar tampoc
vaig estudiar gaire, ja ja... Fas assignatures de
la carrera de Publicitat però el nivell és molt
baix. Al Brasil vaig arribar que no tenia ni idea
de portuguès, només unes quantes classes
abans amb una professora particular. I arribo
i tot en portuguès en plan vengà... Estava a
Río. Allà la universitat és per la gent rica i els
nens que hi van no fan res: menjar a classe i
fer el tonto, bastant “niños de papá”. Allà hi ha
un contrast molt fort entre riquesa i pobresa.
Estàs a Copacabana i davant tens una favela
i sents tirotejos a la nit...aquest nivell.

Jo vaig flipar. Em va impactar bastat, era una
altra cultura, un altre rotllo, sí que estudiaven a
veure, es treien la carrera, però lo just i neces-
sari. Només hi tenia accés qui podia pagar-ho.
No hi havia gent de classes més baixes.
Primer vivia a Rio en un lloc més allunyat, en
una casa que llogaves habitacions i passava
per una favela cada dia per anar a la univer-

sitat. Però vaig veure que el grupet d'inter-
nacionals de la meva uni es buscaven pisos
i a través d'uns nois que vaig conèixer vaig
canviar a Copacabana i vivia amb dos espa-
nyols, un americà i una francesa. Ara fa uns
mesos vaig anar a veure l'Alba que és una de
les espanyoles amb les que vivia i que ara
està a Londres.

Després vaig tornar a aquí. De fet vaig allargar
perquè volia passar el Cap d'Any allà i veure
algo diferent. I després de Nadal vaig arribar
aquí i tenia el projecte final de carrera. No era
una projecte ben bé, eren tres projectes molt
pautats. El projecte no va ser res relacionat
amb el projecte de després perquè tampoc
ens van donar llibertat.

La marca va sortir com a hobbie a casa. A
l'acabar la carrera jo feia coses a casa amb la
meva mare i la meva àvia. Jo volia fer alguna
cosa de moda. Vaig començar per fer uns cur-
sets a l'Escola de la Dona que és una entitat
que està molt bé que fan cursos de moltes
àrees. No és una carrera ni un grau superi-
or però és bastant barat i està molt bé i vaig
fer disseny de moda, patronatge i confecció.
Va estar molt bé. I aquí vaig començar com a
introduir-me a la moda però tampoc... com a
hobbie encara.

Després no sabia ben bé què fer per tenir una
base de disseny i vaig acabar fent un màster
de coolhunting o sigui caçar o investigar ten-
dències de moda. I vaig anar a la Felicidad
Duce, la mateixa universitat que havia anat la
meva mare i allà vaig fer un postgrau no massa
llarg però vam fer viatges, a París a Bèlgica...
d'investigació de mercat, de la indústria de la
moda, tipus de botigues... molt interessant. I
aquí sí que vaig introduir-me en el món de la
moda. D'això fa dos anys. Que va ser just quan
vaig començar amb lo de la marca.

—Com va començar?

—Estava a casa i vaig començar amb la meva
mare a fer el top multiposició. Amb això és
amb el què vaig començar la marca. Vaig

veure alguna cosa per Internet que s'hi assem-
blava i vam començar a inventar i a fer proves.
El top era bàsicament una banda amb unes
tires. Vaig començar a vendre'l a les amigues
i un dia al pis asseguda al sofà, així jugant vaig
crear una marca que li vaig posar un nom algo
com “Top of Tops”. Li vaig fer quatre fotos a la
meva cosina a casa amb el top i vaig posar-ho
a l'Instagram amb un mail. I em van començar
a seguir persones que no coneixia de res i
algunes del mundillo i de cop un dia entro al
mail i em vaig trobar una llista de persones que
em volien comprar el top. I vaig dir - ostres,
doncs els hi dones un número de compte, que
paguin i els fabrico – I això vaig fer però clar,
no hi havia cap mena de seguretat de res,
però la gent pagava. I jo els hi enviava el top.
Cap a correus amb bosses. I així anar fent....
Aquí encara estava fent el màster. Això va ser
a l'estiu.

I anava pujant la cosa...rebert mails, creant,
penjant fotos a Instagram... I vaig començar a
enviar alguns tops a algunes influencers que
són les noies blogueres del món de l'Insta-
gram. Són noies que es dediquen a publicar
fotos d'elles mateixes amb looks de roba dife-
rent. Doncs elles van descobrir la meva marca
i alguna em va contactar en plan - vols fer
alguna col·laboració amb mi? —Tu els envies
una peça de roba a aquestes noies que tenen
bastants seguidors i elles ho ensenyen a les
seves xarxes. I aquí la cosa va començar a
créixer i la meva mare i la meva àvia a casa
tallant i jo cap a correus amb paquets que ja
em coneixia el pobre home de correus...

Anava el cap de setmana a casa, els fèiem allà
i jo els portava a Barcelona i al meu pis els
empaquetava. Tenia el pis com un magatzem,
tot allà al menjador, amb les companyes de
pis... un xou.. I caaap a correus.

Però també em vaig agobiar d'estar a casa sola
fent paquets allà tancada, a més tot era insegur
i il·legal. Vaig crear una pàgina web bàsica on
posava les peces, el nombre d'unitats en estoc

que tenia disponibles i aleshores la gent podia comprar per allà i era una mica més fàcil, em donaven l'adreça i jo ho enviava. Però també queda tot registrat per Internet. I al setembre vaig dir —prou, això no pot continuar així, que em fa por— i em vaig fer els autònoms quan vaig acabar el postgrau.

Just després vaig descobrir això d'aquí que és un Coworking: el Moda 22. Aquí es pot produir en massa com si diguéssim, és una empresa de serveis gran i pagues pel què fas servir. Tens màquines industrials de tall i no has de fer peça a peça tallant una a una. Ja havíem anat donat feina a gent que coneixíem perquè la meva mare tampoc podia amb tant volum i jo confeccionar no confecciono. Jo disseny i la part creativa sí, però cosir no. Tallar en sé una mica, vaig anar aprenent. La meva mare i l'àvia sí que cosien. Tenia la cadena productiva a casa.

I buscant per Internet espais on pogués anar a treballar vaig trobar aquest. Pagues mensualment una quota. És per gent autònoma o petites empreses. Hi ha fotògrafs, un grup de dissenyadores gràfiques, dissenyadors de moda.... i els que porten l'espai també confeccionen, tenen una marca de moda pròpia i distribueixen a tot Espanya. Abans tenien aquí la fàbrica i al final van tancar una planta i els fills de la família van reactivar l'empresa amb el coworking. Això ajuda moltíssim als petits emprenedors perquè tu com a marca petita no tens capacitat per tenir maquinària. I aquí pagues pel què fas servir, si talles 40 peces doncs pagues 40 peces.

Ara jo faig el disseny, el dibuix, la part d'inspiració i creativitat. Tinc l'avantatge que tinc la meva mare que és la patronista, que sinó hauria de contractar una altra persona. Ella passa el meu dibuix al dibuix tècnic de la peça. Ella no es patronista però en sap, té una bona base. A casa fem els patrons i els prototips de cada peça i aquí jo porto els patrons amb paper i quedo amb la Pilar la patronista d'aquí i ja contracto el què vull. Si volgués aquí també em podrien fer el patró però m'estalvio aquest pas amb la meva mare que treballa amb mi i ens ho passem bé i fem proves a casa. La part creativa la fem a casa. Jo li dono els patrons a la Pilar i ella els digitalitza i amb aquest patró fan una marcada en un paper molt gran que es diu plotter o sigui posen totes les peces sobre el paper i les encaixen com un tetrís per estalviar el màxim de roba. Jo compro els teixits prèviament. I estiren el teixit amb unes

màquines de tall i posen els patrons a sobre i la màquina ho talla de forma automàtica. Pots tallar 50 peces en un moment. Per mi això va ser, gràcies a déu, increïble —Perquè necessitava produir més però no tenia capacitat. Ho estàvem fent tot a mà, no teníem cap taller per fer volums grans i lo de la web tot marxava, tot es venia. I al trobar aquest lloc vaig poder començar a créixer.

—I com passes de la marca Top de Tops a la marca Aware?

—El nom va ser un dia asseguda al sofà del pis que vaig dir - no m'agrada aquest nom ni vull fer només tops tota la vida, comencem a ampliar - I vaig començar a buscar paraules i a fer una mica de brainstorming i m'agradaven molt les paraules que no tenen traducció. Cada idioma en té algunes. Per exemple en portuguès hi ha la paraula saudades que és com un sentiment de nostàlgia que no té traducció a d'altres idiomes. I vaig buscar paraules com aquesta, sense traducció, així algo més poètic. I vaig trobar la paraula japonesa "aware" que vol dir que la bellesa és efímera, és un sentiment com de nostàlgia, que la bellesa és momentània, és com una cosa bittersweet, agredolç i és també la idea de "viu el moment". És la traducció de la paraula japonesa lletra per lletra i surt "aware" i de fet es pronuncia "auare" però després amb la paraula en anglès també té molt sentit perquè vol dir estar alerta, estar conscient i la combinació em va agradar, està connectat, tot encaixa. Vaig fer el logotip amb la w així creuada pensant en el creuament del top de l'esquena que vaig fer al començament.

—Quan fa que estàs en aquest espai?

—Un any i vuit mesos. Un cop aquí ja començava a escalar la producció i vaig començar a fer coses més de festa. Va venir el Nadal i la gent em demanava coses amb brillantets i lentejuelas i va agradar molt i de fet ara la marca està molt enfocada a peces festives. L'època de l'any que es ven més és Nadal. Però aquesta temporada a la primavera per "bodas, bautizos i comuniones" també hi ha hagut com un boom i s'ha venut molt. I també hem començat a fer la col·lecció de banyadors. Com que la meva mare era dissenyadora de bany, em venia de gust que ella pogués fer-ho i fer-ho juntes. Vaig anar de viatge a Bali i vaig fer part de les fotos dels banyadors allà.

—I amb qui emproves i fas fotos?

—Faig servir amigues. No faig servir models ni pago grans sessions perquè t'hauries de gas-

tar molts diners i crec que la gent valora molt més que facis servir gent real i més pròxima i dóna més bona imatge que fer servir gent elitista i més superficial. Ja prou superficial que és Internet i les xarxes socials. Li dóna proximitat i cada temporada faig com una espècie de concurs i les clientes participen i escullo tres noies i faig la sessió de fotos amb les clientes guanyadores. De fet dues de les meves millors amigues d'ara són dues noies que van participar en el primer concurs o shooting que vaig fer així en plan cutre a Montjuïc. També és una manera de conèixer la gent. Ara em falta el punt de proximitat amb la gent, amb el client. Al tenir una marca on-line no estàs en contacte amb les persones per això la meva il·lusió ara és obrir una botiga. La idea és que sigui com un showroom i obrir un o dos cops a la setmana. No tenir un horari comercial fix. Així també li dóna una mica més d'exclusivitat. De fet moltes noies venen aquí a veure i emprovar però això tampoc és una botiga i ara he trobat un lloc des del que també podré preparar els enviaments.

He trobat un lloc a Marià Cubí amb Aribau i serà allà. És la zona que estava buscant i l'altre dia anant a l'osteòpata vaig passar pel carrer i hi ha un tram de botigueteres de moda que em va agradar i vaig pensar —aquest carrer m'agrada— i a la nit vaig trobar a Internet una publicació d'aquella mateixa tarda d'un local allà. I vaig anar-hi i vaig dir —ja està. És aquest—. I avui vaig a signar.

Està clar que avui és un dia especial. Espero haver-hi contribuït una mica també. En res la ve a buscar el seu pare i van a firmar. Se la veu serena, intel·ligent, amb empena i gens sobrada. Li comento i em diu —ah! Et pensaves que anaves a entrevistar aquella pija oi, ja ja... —La veritat és que la Carola té el cap ben moblat i és molt treballadora. Sí senyora! Endavant Carola.

Moltes gràcies per l'entrevista, per la teva amabilitat i per haver-me ensenyat més coses del coworking, les influencers, el shooting i el showroom! Molta sort Carola.

Aquí teniu la seva web i la de l'espai del coworking. ✱

<http://awareclothingstore.com/>
<http://www.moda22.cat/>

Les abelles (segona part) La mel

Montserrat Galí Segué

Era a començaments de maig dels anys cinquanta del segle passat. Al camp tot era vida, verdor, flors, olors... i a la masia dels nostres amics, què hi passava?

Doncs havien aconseguit un eixam per al seu rusc. L'avi l'havia trobat penjat en un forat fondo d'un marge. Avisà a en Roc i, cap al tard, l'anaren a cercar amb una capsa i el ganivet d'apicultor. Mentre l'avi aguantava la capsa sota l'eixam, en Roc, amb cura, va passar el ganivet per sobre l'eixam. Ja havien començat a fer una petitíssima bresca, però en Roc va poder despendre-la i taparen la capsa ràpidament. Quina impressió! Quin brogit feia tot aquell eixam tancat a la capsa! Tota la capsa vibrava! El transportaren ràpidament cap a dins del rusc. En aquell eixam trobat hi havia una reina, alguns abellots i abelles obreres de diferents edats. Ja feia tres mesos que tenien l'eixam. Les abelles exploradores anaven i venien, buscant llocs amb bones flors i en arribar al rusc feien els seus vols, danses, indicant el lloc on hi havia bona floridura. La primavera, des de bon inici, havia estat generosa en pluges i bones temperatures per tant els camps tenien una gran floració. Tot això era el que necessitaven les abelles. Podien treballar i fer créixer el rusc. Quina sort per uns apicultors principiants com els nostres amics! El rusc creixia ràpidament. L'avi, en Roc i en Miquel, que també s'hi va interessar, el revisaven sovint. Quan veien

que els quadres s'anaven omplint ells n'hi posaven més. Però un migdia... En Roc i en Miquel arribaren corrent a la masia, els talons els tocaven el cul i esbufegaven de tant córrer. Tancaren de cop la porta de la cuina. Estaven frisosos. Es ras-caven el clatell, el cap, les galtes, les orelles, les mans, les cames... l'àvia, que era a la cuina acabant el dinar, els preguntà: —*Què us passa tan inquiets? Feu cara d'es-pantats?* —*Ai àvia, les abelles s'han tornat boges!* —explicà en Miquel —*Hem anat a revisar el rusc i han sortit mils d'abelles volant esvera-des i atacant-nos amb insistència. Picaven per tot arreu i per més que corríem elles ens seguien.* —*Hem tancat el rusc corrent. Àvia, estan ben boges, han enfollit! No sé que tenen, quina mosca els ha picat.* —va afegir en Roc. I l'àvia els digué: —*Caram! Si sempre les cuidàveu molt tran-quils! És ben estrany. Ara aneu al marge d'argila del camí de l'hort i orineu a la terra, preneu el fang i feu-vos un pegat a les pica-des. L'amoníac de l'orina i l'argila van molt bé.* —*Àvia quin fàstic!* —*Miquel deixa't de fàstics i espavila, quan abans posis el pegat millor.* Així ho van fer i bon consol varen trobar. Quan tots eren a casa van estar reflexio-nant sobre el que havia passat. L'avi volgué anar-ho a veure amb els seus propis ulls. El van protegir tant com van poder amb bons guants, el protector pel cap, botes, el fuma-dor... i malgrat tota la protecció tornà amb unes quantes picades dient: —*Estan rabioses! No havien estat mai així. Crec que ho haurem de consultar al Sr.*

Redó —l'apicultor que els havia ensenyat la cura del rusc i els l'havia venut. —*Potser tenen una bogeria col·lectiva.* El diumenge van anar a Can Fonollet a demanar al Sr. Redó què era el què podia passar en el rusc. Ell molt amable va anar a fer una visita al rusc "boig". Tots es van ben equipar, van fer força fum per calmar les abelles i el Sr. Redó va anar traient quadres de dins el rusc amb tranquil·litat i observant amb atenció cada quadre. Les abelles segui-en molt esverades. —*Aquests quadres estan molt bé. N'heu après molt de tenir cura del rusc, però, real-ment estan boges. Per sort no hi ha varroa, un àcar que s'alimenta de les abelles, ni polls, però... com ataquen!* Quan ja tenia uns quants quadres trets, tot mirant dins del rusc va exclamar: —*Ja ho tinc, mireu... Tenen enemics a casa. Hi ha formigues que han entrat a dins del rusc per menjar. Això les posa nervioses i ataquen a qui s'acosta. Posem els quadres a dins i tanquem que si això dura més potser quedarem tots embutllats de picades!* D'una revolada en Roc i en Miquel posaren els quadres a dins i tancaren el rusc. Torna-ren cap a casa envoltats d'abelles bronzint. Un cop a casa escoltaren les explicacions del Sr. Redó. —*Quan hi ha robatoris en un rusc, les abe-lles els prenen com enemics i es neguitegen molt. Les formigues algun cop fan el niu sota el rusc i, les llaminereres, pugen a menjar-hi. Ara el que heu de fer és molt fàcil: treure el niu de formigues, si és que n'hi ha un a sota, i a cada pota del rusc i poseu un pot amb oli vell. Això evitarà que les formigues puguin entrar i sortir del rusc.* —*I ja està?* —preguntà el Roc.

Apicultor fent fum amb el fumador

Raspall suau per retirar les abelles

—Sí, heu de deixar passar uns dies. Aleshores torneu a obrir el rusc i, ...segons les picades..., sabreu si hi ha formigues vives o no —digué el Sr. Redó mig sorneguer i tots li donaren les gràcies pel la seva amabilitat i bons consells.

Al cap d'una setmana, al migdia, que és quan hi ha més abelles fora del rusc, en Roc, l'avi i en Miquel, ben tapats, anaren a revisar el rusc. Posaren força fum a la piquera (petita entrada del rusc) i esperaren una mica. Finalment obriren el rusc. Tot era normal. Repassaren els quadres dels ous, amb la reina, el de les larves, les cel·les de pol·len... i amb gran alegria van veure que ja podien treure un quadre que estava ben ple de mel. Van passar el raspall per treure les abelles que s'hi passejaven i el van prendre. Quin goig feia. Totes les cel·les estaven ben tapades de cera, els opercles, i la mel tenia un color clar, daurat, que venia ganades de fer-li mossada.

A la tarda van anar a buscar la centrífuga a Can Fonollet, el Sr. Redó ja havia dit que els hi deixava.

En arribar a casa van escalfar el ganivet pla per tallar els petits taps de cera que les abelles posen a les cel·les quan ja estan plenes de mel, opercles. Un cop destapades van posar el quadre dins la centrífuga i començaren a rodar. Amb la força de la centrífugació la mel anava sortint de les cel·les i regalimava per les parets de la centrífuga i s'acumulava a baix.

La mare ja tenia dos potets ben nets i quan tota la mel s'havia dipositat a baix la van recollir en els pots. Com es llepaven els dits! Quina mel més bona havien recollit!

El pare a l'hora de sopar els va dir:

—Ahir a la Cooperativa vaig trobar aquest

llibret que explica moltes coses de les abelles i de les qualitats de la mel.

—Deixa-me'l llegir pare! —digué en Roc impacient.

—Llegeix en veu alta aquest tros que parla de la mel. —demanà el pare.

“Les abelles fabriquen la mel a partir del nèctar de les flors. La mel és el producte alimentari que més temps es pot guardar sense fer-se malbé a causa de la seva alta concentració en sucres. Mata els bacteris per lisi osmòtica. Els llevats transportats aèriament no hi creixen perquè el contingut d'humitat és massa baix: entre un 14% a un 18%.

La mel té moltes propietats terapèutiques. Es pot fer servir externament a causa de les seves propietats antimicrobianes i antisèptiques. Així, ajuda a cicatritzar i a prevenir infeccions en ferides i cremades superficials. També s'utilitza en cosmètica (cremes, màscares, tònicos, etc.) a causa de les seves qualitats astringents i suavitzants. És també un bon conservant natural. A més, és una aliada contra l'envelliment, ja que conté antioxidants que frenen l'aparició de radicals lliures.

Rica en vitamines, minerals i aminoàcids, la mel és un poderós agent antimicrobià per combatre els refredats.

A causa del seu contingut de sucres simples, d'assimilació ràpida, la mel és altament calòrica (prop de 3,4 kcal/g).

Cal usar-la amb molta moderació en infants menors de 18 mesos.”

—Ara sí que estarem forts amb aquesta mel tan bona i saludable que tenim! —exclamà la mare contenta.

Eixam

—Pare, ara que ja hem après com funciona un rusc, podríem posar-ne més. És tan bona aquesta mel que la podríem vendre. Ens la prendrien de les mans! —proposà en Roc i contestà l'avi:

—Ai Roc, si no fossis tan llaminer pensaria que vols fer negoci, però em penso que el que tu vols és menjar bones llesques de pa amb mel!

La rialla va ser general... per sort les picades ja sols eren una anècdota del passat.

Agraeixo a en Josep Lloró que, entre altres coses, m'ha ensenyat a recollir eixams d'abelles.*

Ganivet apicultor per destapar els opercles

Centrífuga

Les activitats del curs 2016-17 a l'Escola

AMPA de l'Escola de Copons

El curs 2016-17 ja és història i des d'aquestes línies de la revista Camí Ral volem fer-ne un resum. Enguany l'Escola ha tingut 33 alumnes que plegats han compartit activitats diverses com:

La Castanyada: els nens i nenes de l'Escola van passar el dia a Prats de Rei on van gaudir, entre d'altres coses, d'un concert en directe amb la Damaris Gelabert. A la tarda, vam tenir la visita de la Marieta Castanyera que ens va fer passar una bona estona junts: vam berenar i vam fer una torrada de castanyes. Els alumnes les van anar venent a l'esplanada del bar i també van fer venda a domicili, per tant, tothom qui va voler va tenir la oportunitat de menjar castanyes acabades de torrar.

Nadales i Cantada als pessebres: L'últim dia d'escola del primer trimestre, tots els nens/es, mestres i familiars van compartir una estona de música nadalenca amb la tradicional cantada de Nadales al carrer. Després de cantar, van fer cagar el tió. L'endemà la cantada es feia a les cases, vora els pessebres i/o arbres de Nadal.

Al segon trimestre hi tenim **el Carnestoltes**. Alumnes i mestres disfressats de cuiners i cuineres van passejar al Rei Carnestoltes per tot el poble acompanyats per gralles i timbals, fent parada a l'hort de l'escola on es va celebrar un judici que va conduir a la crema del personatge.

L'últim dia de curs abans de Setmana Santa vam celebrar **la Pasqua** tot fent una gimcana. Les proves ens van conduir a trobar els ous de Pasqua que faltaven per decorar les mones que prèviament s'havien fet a l'escola i que ens vam acabar menjant prop del camp de futbol.

Comença el tercer trimestre i ho fem celebrant **Sant Jordi** fent un intercanvi temporal de llibres, explicant contes i fent l'activitat de padrins lectors amb les famílies.

A mitjans de maig arriben les **colònies** a la platja de Calafell on alumnes i mestres comparteixen tres dies de bones experiències.

I ja som al juny i celebrem **la festa de final de curs** i ho fem amb la Cantata de la Petita Puça que va ser un èxit. Gimcanes, partits de futbol entre alumnes, mestres, familiars i amics, sopar popular i l'esperat karaoke.

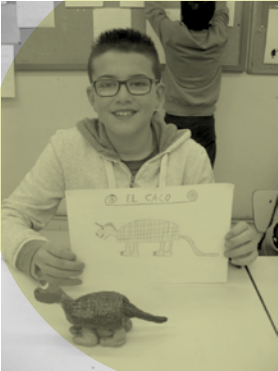
I la última festa que celebrem és la **Flama del Canigó**. Anem cap a Igualada a buscar la flama i la pugem corrent, fent relleus, fins a Copons. L'arribada a Copons és emocionant com també ho és l'encesa de la foguera amb la flama. L'esforç ha valgut la pena.

Ha estat un curs genial amb moltíssimes experiències viscudes i amb un gran ambient! *

Animals imaginaris

Grup de Grans de l'Escola (4r, 5è i 6è)

EL CACO

Pau Orpí Closa

És un animal amb cap d'unicorn, cos de tortuga, peus de drac i cua de guineu. És un animal herbívor, que li agrada menjar sobretot baies però si no n'hi ha es menja les plantes com la resta d'animals. Si el molestes t'ataca amb la seva banya d'unicorn per defensar-se. Normalment van en grups grans i són tranquils però si els molestes ja saps que passarà!
És un animal Africà però també hi ha algun exemplar a la Índia i també algun al Brasil.
És un animal que si et fas molt amic seu és molt divertit i bromista, la seva espècie està creixent molt ràpid i cada cop hi ha més exemplars.

L'ESCURNEUS

Cesc Casellas Vidal

L'Escurneus és un animal que el cap és de guineu, el cos de dofí, la cua d'escurçó i les potes de gos. L'Escurneus fa 10 metres de llarg, agafa el menjar amb la cua d'escurçó i és molt simpàtic. Li agrada molt tirar petards. L'Escurneus menja gambes, musclos i petxines. Quan té fills neixen per l'aleta . I va més ràpid que un cotxe de carreres. I li agrada molt jugar a futbol. I també és molt culer del Barça. I casa seva és el costat del mar.

EL SUMBARG

Arnau Brusau Expósito

El Sumbarg és un omnívor que pot volar. El Sumbarg té les potes d'elefant, cua de rata, cos de llargardaix, té ales de mosca i cap de girafa, viu a les coves dels boscos, normalment caça les seves preses més grans o petites que ell. Si el molestes se't menjarà. Els matins està viatjant o està jugant a bàsquet amb els seus amics, ells tenen un equip de bàsquet, es diuen els Perillosus, ara estan fent la lliga i van segons. Ell viu amb la seva dona i dos fills i també amb els avis. Acostumen a ser manades, ataquen junts, a vegades pel cel o per terra. El seu enemic és el Panxito, s'odien a mort, l'altre dia es van ficar en un camp i a lluitar, però el pagès, el Malexoso, els va pillar, van córrer fins que van poder i van fer les paus perquè això no tornés a passar. Les seves aficions són els esports, el menjar, anar al cinema, anar a curses de moto d'enduro, i fer sustos.

EL PAPACUCFOR

Pau Gonzalvo Espinós

Té cos de cuc, ales de papallona, cap d'ós formiguer i potes d'aranyes. És bon amic, no fa mal, té molts amics, i és molt juganer. Li agrada menjar per la nit: tèrmits, puces, formigues, escarabats... Li agrada viatjar per tot el món per fer nous amics. Fa la migdiada a les 2 en punt, viu sota terra sol, en un cau petit en una muntanya màgica on les cases són flotants i hi viuen tortugues humanes. Hi ha algunes coses: molts llacs gelats, muntanyes de colors, arbres roses. Li agrada molt córrer, patinar i volar. L'espècie s'està extingint. Lo que hi ha menys coses, són ratcaruins. Li agraden molt les flors que fan dormir, com que les té al costat quan es fa de nit s'adorm.

LA JIRAEPINÓS

Hada Ruiz Martell

La Jiraepinós és un animal imaginari que parla i canta, sempre està feliç.
Té cap i coll de girafa, cos de pingüí i potes d'ós, fa 4 metres d'alçada. És tranquil·la i alegre i quan s'enfada dona molta por. I li agrada molt nedar a l'aigua congelada, córrer pels camps i pujar per les muntanyes. A l'estiu li agrada molt prendre el sol i té molta resistència a la calor, a l'hivern té molta resistència al fred i es fa uns esquís amb fusta i se'n va al Pol Nord a esquiar, encara que es passa dies sencers dormint.
De vegades es disfressa per cantar en alguna actuació. I també sap fer tombarelles i malabars.
Menja espaguetis a la carbonara, canelons que li fa la seva iaia, magdalenes i bombons.
La seva família no és igual que ella, tenen cap d'ós cos de girafa i potes de pingüí i porten ulleres, però els hi agraden les mateixes coses.
A la jiraepinós li agrada molt la vida que té!

EL MOMKA

Biel Closa Múnera

El Momka és un animal omnívor que viu als deserts de l'Àfrica. El Momka és una barreja de: lleó, guineu, camell, vaca, gallina i porc. Ell és molt fort i ferotge. S'ha fet tant fort perquè menja animals de la seva mida i fins i tot més grossos que ell. Però això si que ho té, si et coneix pot ser molt amable amb tu. Tant fort que sembla, però a la nit té por i per això ha d'anar a dormir amb companyia o normalment amb la seva dona, la Moma.
Però això no s'entén, al matí li agrada disfressar-se de monstre i a la nit es caga de por. Té molts "hobbys": anar amb patinet de desert, fer excursions amb la Moma, jugar a caçar mosques, tirar petards i nedar per als minis bassals que hi ha al desert. També és molt optimista i té molt bona sort, perquè aposta a Bet36desiertos. La seva família és molt estranya d'ell perquè el seu pare és un camell, la seva mare una vaca , el seu germà un lleó i la seva àvia una gallina, en, total, té una part del cos de cadascú.

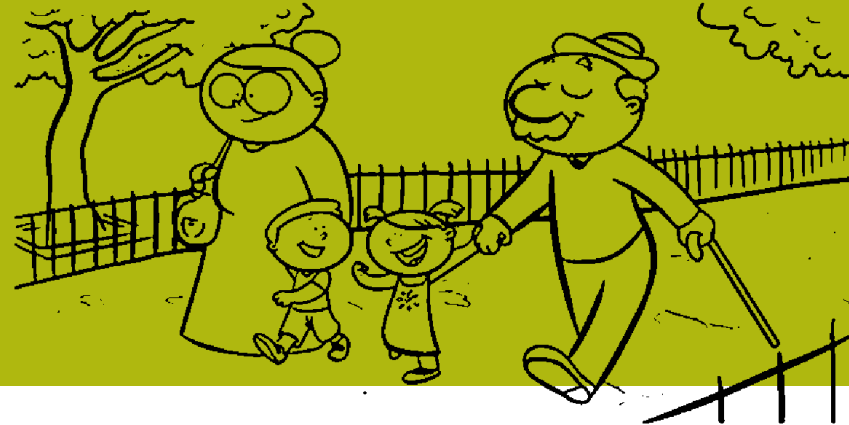

EL KWAMI

Ainara Rodríguez Salgado

Passejada per Copons

Grup de Mitjans de l'Escola

Anoia Turisme, dins la col·lecció «Nuclis amb encant» ha editat, amb la col·laboració de l'ajuntament i altres institucions, un plànol de Copons.

En format dibuix, es destaquen els carrers, places i edificis més emblemàtics.

El plànol té un format A3, i en una cara inclou els monuments, el patrimoni i els espais més destacats i de l'altra la descripció de tots ells.

Nosaltres vam seguir bona part del recorregut i vam fer aquest petit reportatge...

1. DIÀSPORA. Escultura dedicada als comerciants i traginers de Copons del segle XVIII.

2. RECTORIA. Edifici construït el 1760, on anirà la futura escola.

3. SANTA MARIA DE COPONS. L'església.

4. CAL PARÉS. Casa de 1782, que limita l'antic castell.

5. CARRERÓ DEL FORN. Comunicava la part baixa del poble amb el castell.

6. RACÓ DE SANT JOAN. Antigament hi havia la capella de Sant Joan.

7. PLAÇA RAMON GODÓ. L'antiga Plaça Major, on es feia el mercat i la fira.

8. HORTS, BASSES I MOLINS. Espai d'usos agrícoles i industrials.

9. CAL LA MADORA. Casa senyorial de fa uns 300 anys.

10. LA FABRICA. Fàbrica tèxtil d'inicis del segle XX. Té un pas elevat amb Cal Mera.

11. CAL GANXO. Té més de 300 anys. Destaca el balcó principal.

11. CAL SEGURA. Es trobava a l'antic Camí Ral, un del camins principals de l'època medieval.

4t concurs de fotografia: Copons i la natura

Fent camí
PRIMER PREMI

IMMA LLIRÓ TORRENTS

ANDREU MIQUEL BISBAL

RUT VILUMARA BURRIA

MARTINA MUÑOZ MERCADAL

ELISENDA MERCADAL SEGURA

ISABEL BURRIA FÀBREGAS

MAR VILUMARA BURRIA

El Gorg de Nafre
SEGON PREMI

JORDI VILARÓ DONAT

Calma total
TERCER PREMI

MONTERRAT SENSARRICH ROSET

JORDI MERCADAL PRATS

JORDI RODELLAR FUSTERO

ANTONI TOMAS TORRENTS

IMMA LLIRÓ TORRENTS

GLORIA FUSTERO VIDAL

MAR VILUMARA BURRIA

RAMON SUNYER BALCELLS

ANGEL GONZALEZ MARTIN

ANNA ARAQUE ESPINOSA

**Copons des
dels horts**
ACCÈSSIT

JAUME ARAQUE CLOSAS

INDRETS, Esport i Territori

Marta Esteve Albet

L'Ajuntament de Copons amb col·laboració amb la Diputació de Barcelona va engegar des del dia 21 de gener d'enguany, coincidint amb la Festa Major de Sant Sebastià, un programa d'activitats esportives de caràcter popular per a la promoció de l'activitat física i la promoció del Municipi de Copons.

Amb aquestes sortides es recorren fins a 7 indrets de tot el municipi de Copons havent-hi una sortida mensual des del mes de gener fins al juliol.

En cada proposta del projecte es desenvolupa una activitat com caminar, anar amb bici o fer marxa nòrdica i a la vegada es combina aquesta activitat amb una altra de paral·lela. Aquestes activitats combinades poden estar relacionades amb el patrimoni cultural, natural, artístic o d'altres àmbits.

Algunes de les sortides que ja s'han fet han estat la visita a Sant Pere de Copons amb marxa nòrdica, la Caminada Popular passant pel Pi del Quildo i la Caminada 2.0 on es combinava l'activitat amb les aplicacions mòbils que ens ajuden a grabar recorreguts i monitoritzar l'activitat física realitzada. També, durant el mes d'abril es va desenvolupar una segona activitat de marxa nòrdica, la qual va transcórrer per Viladases i l'Hostal del vent; i durant el mes de maig, es va desenvolupar una activitat relacionada amb l'orientació sortint des de Montfalcó, visitant la Font de la Torre i passant per la Torre dels Hereus. L'última sortida realitzada ha estat la Caminada Popular d'Estiu, la qual passava per la Masia dels Nocs, la Rasa del Bel i el Gorg Salat. En aquesta mateixa activitat es va realitzar un concurs de fotografia express amb Instagram per aquells que ho volguessin. ✱

Espai Jove

18

Punt Jove: L'espai pels joves

Alexandra Torralba Prat

Munta't la Festa, també per Sant Sebastià

Aquest any s'ha dut a terme la segona edició del projecte participatiu Munta't la Festa, també per Sant Sebastià, on veïns i veïnes han participat i col·laborat a través de la comissió per a poder gaudir dels diferents actes. Agraïm a tots els participants de la comissió del Munta't la Festa de Sant Sebastià la seva col·laboració i entusiasme per fer-ho possible! ✱

A ritme de Zumba!

Passades les vacances de Nadal, petits, joves i grans vam gaudir de l'activitat de Zumba que es va realitzar el divendres 13 de gener. Ens ho vam passar genial! ✱

Munta't la Festa Major 2017

Des del mes d'abril s'ha iniciat la comissió del Munta't la Festa per a l'organització de la Festa Major d'enguany. Hem realitzat dues sessions de treball amb tots els voluntaris i voluntàries amb l'objectiu de fer la proposta del programa de Festa Major entre tots. Cal destacar la gran participació juvenil d'aquesta edició. Ara segueix el treball de cada comissió amb els seus actes corresponents per poder-ho tenir tot enllestit per aquest agost! Agraïm la participació i l'esforç de tots els veïns i veïnes que hi estan col·laborant i animem a tots aquells que s'hi vulguin sumar! ✱

Concert de la Missa del Gall

Martina Muñoz Mercadal

La nit del 24 de desembre, com cada any després de la Missa del Gall, uns quants músics de Copons ens vam ajuntar per fer un concert de nades a la Sala Polivalent. Vam fer peces individuals però sobretot en grup. Va venir bastanta gent i després van convidar tohom a menjar coca i torrons. ✱

Els Reis a Copons

Teresa Múnera Pascual

Una vegada més els Reis van fer estada a Copons on el vespre-nit del dijous 5 de gener una gran quantitat de nens i nenes acompanyats dels seus pares, avis, familiars i amics els esperaven impacients a l'esplanada del Carrer Sant Magí. Quan apareix l'estrella que il·lumina el camí de la comitiva reial, les cares dels més petits canvien radicalment i l'emoció i els nervis es fan presents al llarg dels minuts que triga la comitiva fins arribar al lloc on els esperen els nens i nenes. Tots junts anem caminant lentament fins arribar a la Sala polivalent on Ses Majestats són rebuts per l'alcalde que els dóna la benvinguda. Enguany, va ser el Rei Baltasar qui va fer el discurs adreçat als infants advertint-los i encoratjant-los pel seu comportament. Acabat el discurs i les tradicionals fotografies amb els reis i patges, la Sala polivalent es desallotja ràpidament i la gent s'encamina cap a les cases per preparar la rebuda i la il·lusió de rebre els regals desitjats. Una nit màgica per a petits i no tant petits que tenim la sort de poder-la gaudir al nostre poble. ✱

Festa Major d'Hivern de Sant Sebastià

Teresa Múnera Pascual

Tres dies d'activitats per a tothom des del divendres 20 fins el diumenge 22 de gener. La Festa Major d'enguany començava el divendres a la tarda amb una sessió de cinema infantil emetent l'exitosa pel·lícula "Minions". Havent sopat tothom que tingués ganes de veure la pel·lícula de Quentin Tarantino "Los odiosos ocho" s'havia de presentar a la Sala polivalent. El dissabte al matí hi havia programat un tast de marxa nòrdica pels voltants del municipi. Cap a migdia es celebrà la jornada de portes obertes i la inauguració de la primera fase de les obres de la rectoria. Després dels parlaments de les autoritats, té lloc l'actuació dels Bastoners de Copons i en acabat s'ofereix un aperitiu per a tothom que és servit per l'Ampa de l'escola. A les cinc de la tarda, els més petits tenen cita a la sala polivalent per a veure l'espectacle infantil "La bombeta Marieta". Seguidament hi ha una exhibició de Bollywood on s'acaba convidant al públic a practicar aquest tipus de ball. Cap al vespre es prepara el Concurs de Cuina amb el lema "Posa-hi xocolata" amb molta participació i complicant el jurat a l'hora de fer el veredict i escollir els guanyadors. Després del concurs hi ha sopar popular i la nit s'allarga amb el karaoke i la disco mòbil. Diumenge els actes comencen amb la Missa Solemne de Festa Major i seguidament la cinquena Trobada de Músics Coponencs amb una molt bona participació. El públic assistent va poder passar una bona estona amb bona música tot fent el vermut. La festa s'acaba amb el Ball de Festa Major a càrrec de Som-hi Band i el tradicional ball de la Crespella. ✱

Exposició de fotografia "Dret a viure... Refugiats sense refugi"

Glòria Fustero Vidal

El diumenge 19 de febrer, a la sala de plens de l'Ajuntament i amb una gran afluència de públic, tant de Copons com d'amics i seguidors, s'ha inaugurat l'exposició de fotografia "Dret a viure... Refugiats sense refugi" de la Isabel Casas. Les fotografies les va fer la Isabel als camps de refugiats de Grècia durant la seva estada junt amb les seves companyes Mònica i Teresa, al febrer de 2016, i amb la col·laboració de l'Agrupació Fotogràfica d'Igualada. N'ha fet una selecció que il·lustra el drama dels que volen ser refugiats, perquè de moment molt pocs aconseguixen obtenir aquest reconeixent i el tracte digne que hauria de comportar. La Isabel va demanar a amigues i coneguts que posessin paraules al que els suggerien les imatges, i el conjunt aconseguix apropar-nos al drama d'aquestes persones que fugen de la guerra i demanen una oportunitat de retrobar la família, viure amb dignitat, deixar la por i la destrucció que actualment assola el seu país, on, la majoria, volen retornar quan hi torni a haver pau i es pugui reconstruir. Amb la compra de les fotos per 20€ podem col·laborar a millorar les condicions de vida de les famílies que estan confinades als camps, a l'espera que els governs d'Europa decideixin deixar de mirar a un altra banda. La Isabel Casas també va dur a l'exposició diversos exemplars del conte AMIC MEU! escrit i dissenyat pel voluntariat i pels infants de l'Open Cultural Center, que actua al camp de refugiats de Cherso a Grècia, i que es ven per 10€. Tots els diners que s'aconsegueixin es faran arribar directament als camps de refugiats de Grècia. Catalunya encara té molt recent el drama de deixar-ho tot i haver de demanar refugi a altres països, per això som un poble que es mobilitza per reclamar al govern que " Volem acollir!" i on tiren endavant iniciatives interessants com la que ens proposa la Isabel. ✱

Taller de fotonatura

Martina Muñoz Mercadal

El matí del 8 d'abril es va fer un taller de fotografia amb el Roger Sala. Va començar a la Sala Polivalent, on ens va explicar les parts de la càmera i els diferents tipus de

fotografia. Després vam sortir a fer una volta pels horts per aplicar el què havíem après. Mentre vam estar a fora el Roger ens va acabar d'explicar algunes coses per millorar les nostres fotografies. Va ser divertit i a més a més vam aprendre coses. ✱

Caramelles i roses

Elisenda Mercadal Segura

“Avui dia de Sant Jordi, doble festa celebrem, la diada catalanaaaa... llibre i rosa regalem!”
“Avui vint-i-tres d’abril, celebrem les caramelles, tots hi som, grans i petits, per fer ben grossa la festa. CAMELLES!
CAMELLES!”

Enguany el diumenge després de Pasqua s'esqueia el 23 d'abril, i els caramellaires ho vam celebrar cantant la popular cançó de “La filomena” amb una lletra adaptada per l'ocasió per la Teresa Múnera. El repertori el completaven la coneguda cançó “Els avantpassats” amb la tornada del “Tot això passava abans que fóssim catalans...”, i una de més típica de caramelles “Visca la Pasqua”. Els Bastoners van afegir a la diada el repic de bastons i la dringadissa de picarols, acompanyant el toc de les gralles i la música d'acordions, violins, flauta travessera i guitarra. També portàvem la cistella plena de roses vermelles que els ballesters van repartir per finestres i balcons. I com ja és tradició, no hi va faltar ni l'esmorzar al cement, ni la cantada principal al Pla de Missa, ni el dinar popular a la Sala Polivalent.

“Visca la Pasqua, visca l’amor! Visca la festa que ens omple de joia.”
“Dia de Pasqua, cançons i flors; quina alegria per tots, xics i grans. Que eixa diada sigui per tots, la gran diada de la germanor!”. *

Comunions

Alba Franquet Binefa

El passat 28 de maig varen combregar per primera vegada a l'Església Parroquial de Santa Maria de Copons, els nens: Armand Vila i Serra i els germans Romà i Vadim Cortés i Ivanko. Els tres protagonistes van estar acompanyats per familiars, amics i un bon nombre de feligresos que ompliren la nau central de l'església, que lluí esplendorosament la restauració de les pintures i la nova il·luminació de les capelles laterals.

La missa fou presidida pel nostre rector, mossèn Enric Garcia. Tota la celebració va estar acompanyada per música adient interpretada per l'Emma Vila, la Jorgina Marimon i la Rut Calaf. A l'acabar, les catequistes Teresa Closa i Alba Franquet van lliurar una Bíblia com a record d'aquest dia tan especial per a ells. *

JOSEP RIERA SENDIU

L'Àdan i la Itzel, a la Fira d'Igualada

Olga Sàbat Rojás

El diumenge 28 de maig, l'Àdan Castell Muñoz i la Itzel Palet Sánchez, van participar com a hereuet i pubilleta en representació de Copons a la Fira d'Igualada. Mireu quin goig que feien i lo bé que s'ho van passar. *

Trobada mensual de dones

Alba Franquet Binefa

El primer dissabte de cada mes, ens trobem un grup de dones per sopar i fer una mica de tertúlia. Aquest fet ja fa uns quants anys que dura, i es va iniciar arrel d'un taller de cuina per fer mones de pasqua. Ens ho vàrem passar tan bé, que sorgí la idea d'organitzar aquest sopar mensual mantenint i enfortint, si cal, els lligams que varen sorgir d'aquell taller. Ens reunim entre quinze i vint-i-cinc dones. Normalment ho fem al restaurant del poble “La Cullereta”, encara que esporàdicament fem alguna sortida a algun lloc proper. Amb el temps s'hi varen afegir alguns marits,

amb la condició que ells soparien en una taula apart i suficientment allunyada de nosaltres per no interferir en les nostres cuïtes... I així han passat ja un munt d'anys que ens han servit per estrènyer amistats i gaudir d'una excel·lent companyia. Quan escric aquesta ressenya estem a punt de reunir-nos a la trobada del mes de juliol. I després de l'agost, mes de vacances i Festa Major, reprendrem les trobades al setembre. Ja ho sabeu, dones de Copons que encara no heu assistit a cap tertúlia: Animeu-vos a venir i a passar una bona estona plegades, US HI ESPEREM A TOTES! *

JAUME CLOSA SERRA

Festa d'inauguració de la restauració de les pintures de Miquel Llacuna

Elisenda Mercadal Segura

Jornada festiva i molt participada en motiu de la inauguració de la restauració de les pintures.

El diumenge 7 de maig la parròquia de Santa Maria de Copons va celebrar amb gran assistència de públic la recuperació i restauració de les pintures de la Capella del Santíssim, obra de l'artista igualadí Miquel Llacuna i Alemany.

La Capella del Santíssim de Copons està adossada a l'església parroquial i s'hi accedeix per un altar lateral. Malmesa durant la guerra civil, posteriorment s'encarregà un projecte de restauració al decorador i artista igualadí Miquel Llacuna i Alemany (1915 - 1967) i ell mateix en féu les pintures que s'inauguraren l'any 1961. Pels documents que es conserven, sembla que inicialment la decoració de la capella havia de ser més historiada, però el projecte inicial es va abandonar per un de nou, d'estil molt més estilitzat. Últimament les pintures estaven força deteriorades i la parròquia es va proposar de recuperar-les, aprofitant que es disposava del projecte original de Miquel Llacuna. La restauració s'ha dut a terme, entre altres, gràcies a la col·laboració de la parròquia, els veïns i l'Ajuntament de Copons. En els darrers mesos s'han endegat campanyes de recollida de diners per acabar de pagar les pintures. A l'agost, coincidint amb la festa major d'estiu, es va editar una postal amb el dibuix original del projecte per entregar a tothom qui feia un donatiu, i la darrera, el passat gener, anomenada "Només ens falten 100 Pots de Pintura!" convidava a participar-hi pagant pots de pintura a 10 Euros. L'acte d'inauguració començà amb una missa

solemne, presidida pel Sr. Bisbe Mons. Romà Casanova i Casanova, i que comptà amb una participada interpretació musical, ja que en algunes peces les joves estudiants de música del poble s'afegiren al piano per acompanyar els cants. L'església quedà plena de gom a gom amb molta gent de Copons i també de les parròquies veïnes. A continuació tingué lloc una breu conferència sobre l'obra de Miquel Llacuna a Copons, a càrrec del Sr. Pau Llacuna i Ortínez, historiador de l'art i nebot del pintor, i del Sr. Joan Closa i Pujabet, arquitecte restaurador. El Sr. Pau Llacuna va parlar de la intensa i fructífera carrera del seu oncle, de les diferents etapes creatives i del privilegi que a l'església de Copons s'hi trobin, davant per davant, dues obres que mostren clarament els dos períodes artístics del pintor: l'altar de Sant Josep, d'una primera fase naturalista, amb àngels de llargues ales, que també s'ha restaurat, i la capella del Santíssim, de colors intensos i plena de simbologia religiosa. També prengueren la paraula el Sr. Bisbe i Mossèn Enric Garcia, rector de la parròquia, que agrai un cop més la col·laboració i implicació dels coponencs en el projecte de recuperació de les pintures. Després de la benedicció de les dues capelles, Mons. Romà Casanova tallà la cinta inaugural juntament amb l'alcalde de Copons, Sr. Francesc Salamé, i els assistents pogueren accedir a la capella del Santíssim per veure i gaudir finalment del resultat de la restauració. Una petita exposició fotogràfica, amb imatges de l'estat de l'edifici abans i durant les obres, mostrava als visitants el canvi espectacular que s'hi ha produït. També s'hi podien veure fotografies del projecte original de Miquel Llacuna. A la sortida les colles de Bastoners i Geganters de Copons van omplir la plaça amb els seus colors. El so de l'acordió i les gralles i l'alegria dels balls reberen als nombrosos assistents i els acompanyaren fins l'hora del dinar de germanor que s'havia preparat a la Sala Polivalent. Amb aquesta obra, el poble de Copons i la comarca de l'Anoia recuperen un lloc de pregària i recolliment i al mateix temps enriqueixen el seu patrimoni històric i cultural. *

Bastoners

A Calaf

Teresa Múnera Pascual

Una vegada més i ja en són diverses, els nostres veïns de Calaf ens han convidat a ser partícips de les seves festes. Al febrer, la colla dels Bastoners vam oferir el nostre repertori de balls dins els actes de la Festa Major d'hivern de Santa Calamanda. Vàrem fer una cercavila tot ballant pels voltants del mercat i vam acabar la nostra actuació a la Plaça dels Arbres compartint escenari amb els amics de l'associació local que s'estrenaven per a l'ocasió: l'Associació Cultural Calamanda, que va voler que fóssim testimonis dels seus tastets de balls tradicionals populars. Cinc mesos després tornàvem a la vila de Calaf, aquest cop per a participar en el programa del Desfolca't, concretament a la cinquena trobada de colles bastoneres de la qual els Bastoners ens som fidels participants ja que hi hem actuat en les cinc edicions. Vàrem fer una primera actuació a la Plaça dels Arbres i després vam ballar pel passadís central de les parades del mercat. En acabar l'actuació, el propietari d'una de les parades de fruita ens va obrir una síndria i la va anar tallant fins que es va acabar. L'organització de Desfolca't ens va preparar un generós aperitiu d'agraïment. Fins la propera Calaf! ✱

A Sant Pere de Copons

Teresa Múnera Pascual

El passat diumenge 2 de juliol la colla bastonera ens vam desplaçar fins a Sant Pere de Copons per tal de participar en el seu fantàstic programa de Festa Major. Des de que celebren la seva festa, els veïns de Sant Pere ens n'han fet partícips i nosaltres estem encantats de poder-hi anar. Enguany, hem estat acompanyats pels gegants traguiners de Copons, l'Emmanuel i la Raimunda, i per primera vegada hem compartit plegats un ball: el Passi-ho bé. Tot un luxe poder ballar vora els nostres gegants i en un escenari tan fantàstic com és Sant Pere de Copons! ✱

Trobada bastonera a Sant Cugat

Martina Muñoz Mercadal

El dissabte 10 de juny va tenir lloc la 42a Trobada Nacional de Bastoners de Catalunya, aquest any a Sant Cugat del Vallès. Vam marxar tots junts de Copons, ben d'hora, després de dinar, per poder arribar a temps de canviar-nos. Per preparar-nos ens van deixar el gimnàs d'una escola i els organitzadors ens van portar les samarretes de la trobada que havíem encarregat, que deien: "Jo sóc bastoner, bastoner, bastoner!", i ens les vam repartir després de la ballada. Quan vam estar a punt, el nostre guia ens va portar al punt de sortida de la cercavila. Per refrescar-nos ens van portar ampolles d'aigua, que ens van sorprendre molt perquè eren d'aigua de l'aixeta, tot i que era tractada. Després d'esperar una estona, ens van donar el senyal per començar a ballar: la gran festa havia començat.

Amb la calor, el recorregut es va fer una mica pesat i, per descansar, anàvem parant als forns a comprar el berenar, o a mirar aparadors de sabates..., però de ballar també ens en vam fer un bon tip. Més o menys a mig camí, els organitzadors de la trobada ens van oferir síndria i meló per poder arribar ben fermes al final del recorregut. Després de la ballada final, on vam ballar totes les colles alhora, ens van anar cridant grup per grup per obsequiar-nos, aquest cop, amb l'oca bastonera. Era un joc de l'oca normal i corrent, però amb algunes diferències, ja que a cada casella hi ha algun dibuix relacionat amb el ball de bastons. Al final de tot un fotògraf va fer una fotografia des de la teulada del Teatre-Auditori i vam sortir-hi totes les 56 colles bastoneres. Després de tot això vam anar a sopar, tot i que alguns membres del grup ja van haver de marxar. Després de fer mitja hora ben llarga de cua per fer venir la gana, vam començar a sopar: ens van preparar una fideuà d'allò més bona, i també ens van donar un paquet d'amanida per cadascú, amb enciam, blat de moro, oli, vinagre... Per beure hi havia Fanta de taronja o de llimona, vi, aigua i Coca-Cola i de postres gelat, de maduixa o de xocolata. També hi havia un bar on es podien demanar altres begudes i comprar uns gots de la trobada molt bonics. Al final del sopar van fer balls de gegants i balls populars, per a qui volgués quedar-se a veure-ho. Així va ser la trobada bastonera d'aquest any. Ens van acollir molt bé i a més a més el bon temps ens va acompanyar. Va ser un dia per recordar. ✱

24 h de Copons dels Bastoners de Terrassa
Cap de setmana de bastons i convivència

Teresa Garcia, Cap de colla dels Bastoners de Terrassa

Recordo les 24h viscudes a Copons plenes de riures, alegries, balls i molta, molta gresca i segurament molt i molt més perquè no esperàvem una trobada amb tantes emocions.

Les 24h de Copons van començar quan els Bastoners de Copons, els nostres fillols, ens van fer saber que celebraven el seu aniversari i volien que els padrins, nosaltres els Bastoners de Terrassa, visitéssim i coneguéssim a fons el seu poble. Gràcies a l'empenta de la colla de Copons i l'ajut i l'entusiasme de la Montserrat, la colla de Terrassa va animar els seus balladors, familiars, músics... per fer una escapada el dissabte 20 i diumenge 21 de maig de 2017 a Copons.

Sabem de primeríssima mà que la colla de bastoners de Copons va engrescar els seus balladors, els petits del poble, les famílies... per aportar el seu granet de sorra preparant la gimcana de descoberta, algun plat o postre per menjar plegats o obrint les portes de casa seva per acollir els padrins terrassencs. Aquestes 24h van començar el dissabte 20, després d'un petit berenar a la Sala Polivalent amb un passeig, ruta d'orientació tot seguint el mapa del poble i el petit guia coponenc pels llocs més significatius: rieres, hortes, basses, turó... A cada punt de control vàrem ser rebuts per algun coponenc abillat amb la roba que utilitzaven els antics traginers de la zona, cap allà el segle XVIII. Unes vegades escoltàvem atentament les explicacions sobre la història de la vila i en altres calia realitzar proves d'equilibri, punteria o estratègia. Sense ser massa conscients ens va anar passant la tarda i calia instal·lar-se a les cases i masies que ens havien preparat per descansar. Seguidament, cap a quarts de deu, ens vam anar aplegant altra vegada a la Sala Polivalent per compartir el sopar que entre terrassencs i coponencs havíem preparat. Un gran bufet de salat i dolç. La vetllada es va allargar fins la matinada amb danses populars i tradicionals:

ball pla, Estapera, danses gregues, polques... Fins i tot el ball de Cintes de Copons que va ser trenat, destrenat, i molt celebrat. El diumenge 21 va continuar la gresca amb un bon esmorzar bastoner: pa amb tomàquet, botifarra i per acabar xocolata desfeta. Calia agafar forces per les activitats del matí: taller d'intercanvi de balls de bastons i cercavila pels carrers de Copons. Al taller es van intercanviar la Manflina de Terrassa i el Gall i la Gallina de Copons. Cal dir que les dues colles van ballar i gaudir d'aquest intercanvi. A la cercavila es van anar succeint els balls de cada població i també molts de germanor i barreja entre els fillols i els padrins com la Sardana Curta, el Passa el fil, el Sant Ferriol o el Violet que va ser el primer ball que els bastoners de Terrassa van ensenyar als Bastoners de Copons ja fa 35 anys. Per acabar la cercavila es van fer els balls d'intercanvi, barrejats entre terrassencs i coponencs, i una petita sorpresa terrassenca el ball JAZZTIC on es barreja la música de jazz, el ball de bastons i el hoquei, tres signes d'identitat de la nostra ciutat. Obsequis pels padrins i un pica-pica per acomiadar-nos de 24h intenses d'amistat, germanor, balls, festa i cultura. ✨

Setmana de la gent gran

Maria Gràcia Carreras Verdaguer

El dia 23 de maig, a les 10h, a la sala de plens de l'Ajuntament va tenir lloc la cloenda del Taller de la Memòria "No t'oblidis", amb lliurament de diplomes d'assistència a les 8 sessions, repartides en dos dies a la setmana, que aquest any va ser dinamitzat per l'Anna Serrano.

El dijous 25 de maig, a les 9h15, sortida de Copons cap al Berguedà amb un recorregut per les Fonts del Llobregat, un bon dinar de restaurant a Sant Corneli, recorregut amb el tren del ciment de la Pobla de Lillet i visita guiada als Jardins Artigas.

El divendres 26 de maig, d'11 a 13h, a la sala de plens de l'Ajuntament va tenir lloc el taller-xerrada d'Alimentació Saludable, amb el tema: classificació d'aliments, necessitats nutricionals, alimentació saludable i activitat física.

El dissabte dia 27 de maig, a les 19h, a la Sala Polivalent va actuar l'Agrupació Folklorica Igualadina que va fer gaudir a tots els presents d'una mostra de danses dels països catalans, uns 12 balls amb una posada en escena impecable i amb un vestuari admirable. Per acabar van convidar a participar amb un últim ball al grup de Microgimnàstica, que aquest any ha sigut impartit per l'Ismael Miquel.

La Cloenda de la setmana de la gent gran va acabar un pisolabis-refrigeri després d'una setmana plena d'activitats i amb una gran participació. ✱

Sortida al Berguedà

Jaume Closa Serra

El passat dia 25 de maig, una trentena de persones vàrem iniciar l'excursió per visitar les Fonts del Llobregat. En primer lloc ens vàrem dirigir al petit poble de Castellar de N'Hug on recorreguérem els seus cuidats carrers i gaudirem de les esplèndides vistes i de les seves boniques cases de pedra. Aprofitàrem la parada per fer un pisolabis, degustant els productes del forn i la xarcuteria del poble.

A continuació vàrem iniciar una excursió pel caminet que mena a les pròpies fonts: un indret esplèndid, que en aquesta època de l'any, i degut al desglaç de les neus i a l'abundor de les pluges primaverals, brollen exuberants de la muntanya iniciant un impetuós descens cap a la vall. Vam seguir el camí fins a l'Hostal de les Fonts, on ens esperava l'autocar per dirigir-nos a Sant Corneli, lloc escollit per a dinar.

A la tarda, altra vegada a l'autocar per dirigir-nos a La Pobla de Lillet per pujar al Tren del Ciment, trenet de via estreta que mena fins als Jardins Artigas i a l'antiga fàbrica de ciment.

Visitàrem els esmentats Jardins acompanyats per una amable guia que ens va explicar els orígens i la construcció del jardí en un lloc com aquell. L'any 1905 Gaudí viatjà a La Pobla de Lillet per a construir el xalet de Catllaràs, refugi de muntanya per als enginyers de les mines de carbó que proveïen la fàbrica de Ciment Asland, a la localitat veïna de Castellar de N'Hug, propietat d'Eusebi Güell i Bacigalupi, ric industrial que fou el principal mecenes de Gaudí. Durant la seva estança de dos dies a la localitat, Gaudí s'allotjà a casa de l'industrial tèxtil Joan Artigas i Alart, situada al costat de la factoria tèxtil, a la vora del riu Llobregat. Artigas tenia un terreny, prop de la casa i el riu, a la denominada Font de la Magnèsia. Artigas aprofità per demanar a Gaudí que li donés idees per enjardinar aquest terreny, i Gaudí, en agraïment per l'hospitalitat del senyor Artigas, li va fer uns croquis, conservats fins a l'incendi de la fàbrica el 1939, per crear un jardí naturalista, amb pedres, aigua i vegetació.

El Jardí fou construït al volt d'una font, el riu Llobregat i una fàbrica, i promogut per l'amo d'aquesta, el senyor Artigas. El jardí té com a bases fonamental els dos penya-segats a banda i banda del riu que van quedar units per dos ponts: un en forma d'arc coix i porta a un pavelló i l'altre amb coberta de pèrgola feta amb formigó recobert amb pedra.

Es va començar a construir per la gruta que hi ha al costat de la Font de la Magnèsia, que dona nom al jardí i té forma allargada, seguint el congost de vora el riu. Al costat, el pont d'arc coix té uns graons que porten a la glorieta que té una coberta cònica recoberta de pedruscall. Al llarg del recorregut hi ha representats una sèrie d'animals: un lleó i un bou en dues fonts i una àguila al començament de l'escala; aquests animals, juntament amb un àngel que actualment no existeix, possiblement podrien fer referència als quatre evangelistes.

Durant tot el recorregut hi ha nombroses baranes i parterres, fonts, ponts, cascades, places, miradors, bancs, escultures (com les figures d'un home i una dona portant un cistell al cap). Principalment, l'obra és feta de pedra i morter, poc o molt armat. Per fer el jardí es va aprofitar la vegetació natural de la zona (avets, pi roig, faig, boxedes, etc.) i es van incorporar altres arbres com el pollancre.

A la tornada a La Pobla de Lillet, vàrem visitar el petit, però molt interessant Museu del Ferrocarril.

I ja cap a les sis de la tarda iniciàrem la tornada al nostre poble, satisfets d'haver conegut un interessant indret de la nostra Catalunya.

Fins l'any que ve, si Déu vol! ✱

Resum de fets, activitats i actes de gener a juny de 2017

GENER

- 05 Cavalcada de Reis
- 13 Intercopons: Tast de Zumba, a la Sala Polivalent
- 14 Trobada de tècnics i responsables polítics de Micropobles de Catalunya
- 20 Sant Sebastià. Comença la Festa Major amb sessió de cinema infantil "Minions" i per adults "Los odiosos ocho", a la Sala Polivalent
- 21 Caminada Indrets: Tast de marxa nòrdica fins a Sant Pere de Copons
- 21 Portes obertes i inauguració de la primera fase de la Rectoria amb polítics i autoritats, vermut servit per l'AMPA de l'escola i actuació de la colla infantil dels Bastoners d Copons
- 21 Espectacle infantil "La Bombeta Marieta", exhibició de Bollywood, concurs de cuina "Posa-hi xocolata" i sopar popular amb karaoke i disco mòbil de la DJ Virgi
- 22 Ofici solemne en honor de Sant Sebastià. Trobada de músics de Copons i vermut. A la tarda ball amb "Som-hi Band" i el tradicional ball de la crespella

FEBRER

- 04 Sopar de dones a La Cullereta
- 04 Els Bastoners de Copons participen a la Festa Major de Santa Calamanda de Calaf
- 15 Els alumnes de primària de l'Escola van a L'Ateneu d'Igualada a veure l'espectacle de dansa "Tarannà", al mercat de La Masuca i a la Biblioteca
- 16 Caminada Indrets: Cal Manset, Pi del Quildo, Font del Freixe
- 16 Inauguració de l'exposició fotogràfica d'Isabel Casas "Dret a viure, Refugiats sense refugi", a la sala de plens de l'Ajuntament
- 24 Rua de Carnestoltes dels nens de l'Escola amb judici i condemna del rei Carnestoltes

MARÇ

- 07 Intercopons: Taller de la memòria "No t'oblidis"
- 10 Els alumnes de l'Escola van d'excursió a la Fundació Alicia del Món Sant Benet
- 17 L'escriptora M. Àngels Bogunyà visita els nens de l'Escola
- 18 Caminada Indrets: Montpaó i Coll de Pal
- 26 Frisos en dansa. Recital de dansa lliure, a la Sala Polivalent a càrrec de l'Associació catalana de dansa lliure
- 30 La Volta a Catalunya passa per Copons

ABRIL

- 02 Intercopons / Associació Aliment Humà: Taller infantil "Com evoluciona el sòl?" a càrrec de Carlos Cobos
- 07 Gimcana de Pasqua i jocs gegants pels nens i nenes de l'Escola
- 08 Intercopons / Taller de Fotonatura a càrrec del Roger Sala, a la Sala Polivalent
- 12 1a Trobada del projecte "Joves i esport", a l'Ajuntament
- 21 Sant Jordi a l'Escola: Lectura en família, intercanvi de contes i explica'm un conte, a la Placeta Segura
- 22 Trobada de Micropobles a Copons
- 23 Caramelles
- 30 Caminada Indrets: Marxa nòrdica cap a l'Hostal del Vent i Viladases

MAIG

- 07 Inauguració de la restauració de les pintures de la Capella del Santíssim
- 13 Intercopons: Entrega de premis del 4t Concurs de fotografia "Copons i la Natura", a la sala de plens de l'Ajuntament
- 15 Els alumnes de l'Escola van de colònies a Calafell
- 20 Copa Anoia 2017 de trial en bicicleta, al Camp de Futbol
- 20 Cap de setmana de convivència i bastons dels Bastoners de Terrassa i de Copons
- 21 Intercopons: Taller de ball de bastons i cercavila bastonera amb les colles de Terrassa i Copons
- 23 Setmana de la Gent Gran: Cloenda del taller de memòria "No t'oblidis" a la sala de plens de l'Ajuntament
- 25 Setmana de la Gent Gran: Sortida al Berguedà
- 26 Setmana de la Gent Gran: Xerrada d'alimentació saludable, a la sala de plens de l'Ajuntament
- 27 Cloenda de la Setmana de la Gent Gran amb l'actuació de l'Agrupació Folklorica Igualadina, mostra de danses dels Països Catalans
- 28 Caminada Indrets: De Montfalcó a la Torre dels Hereus
- 28 Comunions
- 28 L'Àdan i la Itzel, hereuet i pubilleta de Copons a la Fira d'Igualada
- 29 Entrega de butlletins Camí Ral i altres publicacions de Copons a l'Arxiu Gavin

JUNY

- 03 Festa de l'Estiu i final de curs de l'Escola, a la Sala Polivalent
- 10 Els Bastoners de Copons participen a la Trobada Nacional de Bastoners de Catalunya a Sant Cugat del Vallès
- 16 El programa de TV3 "Valor afegit" visita Copons per conèixer com és la vida en un micropoble
- 17 Els Bastoners de Copons participen al DesFOLCa't!, Festival de Música Popular i Tradicional de Calaf
- 18 Caminada Indrets: Els Nocs, Forn del Guix, Gorg Salat
- 23 Revetlla de Sant Joan: Les famílies de l'Escola porten la Flama del Canigó fins a Copons i encenen la foguera
- 23 Obre la Piscina Municipal
- 30 Comença la Festa de Sant Pere amb el concert de "The Desafinados" dirigits per Juli Casado

Mirant el món amb els GPS

Estel Cardellach Galí

Per entendre bé certs processos de vegades cal apropar-se i mirar el detall fi, i altres vegades és millor allunyar-se'n per veure-ho des de la distància. Aquest és el cas de certs fenòmens de la meteorologia, l'oceanografia, les condicions de l'espai exterior proper (capes altes atmosfèriques), els canvis en l'escorça terrestre, en la criosfera (gels polars, glaceres i neus), o en la biosfera. Aplicat, sobretot, a fenomenologia lligada al clima i al seu canvi global, on les interaccions entre elements distants poden adquirir rols cabdals i que cal comprendre. En particular, el canvi climàtic requereix un monitoratge global a llarg termini, i els desastres naturals necessiten sistemes de predicció i/o avís i seguiment per reaccionar adequadament. Alguns fenòmens encara no s'entenen prou bé, i per aquest motiu cal aprofundir en la seva observació. Si no s'entenen bé no es poden modelar matemàticament amb correcció, cosa que impedeix poder-los predir acuradament, ni a curt termini ni a llarg termini (per exemple, els seus efectes o evolució en el marc del canvi climàtic). Alguns exemples de fenomenologia que requereix més recerca (i per tant millors observacions) són les precipitacions violentes; els huracans; certes escales espaciotemporals dels oceans; els seus rols i la seva interacció amb l'atmosfera; o el rol i evolució dels grans aiguamolls. En molts d'aquests casos, les dades disponibles no són suficients per comprendre'n els processos, sigui per problemes de mostreig (manca de densitat d'observacions, o llarg temps transcorregut entre una mesura i la següent) o bé per problemes d'opacitat (per exemple, els sensors no poden penetrar núvols densos, pluja intensa, o vegetació intensa associats a aquests fenòmens). Podem identificar, doncs, dos tipus de mancances dels sistemes actuals d'observació de la Terra: mancança per mostreig o per opacitat.

Una opció per millorar el mostreig espaciotemporal és la utilització de constel·lacions de satèl·lits petits, amb sensors lleugers i 'passius' (sensors que no emeten senyal, cosa que necessita molta potència i augmenta el pressupost econòmic, volum, pes i energia requerida). El llançament de diversos petits satèl·lits en un sol coet és ja una pràctica possible i en general suposa una millor relació comparativa entre el seu cost del sistema d'observació i el mostreig que en resulta. Una manera possible d'aconseguir sensors així és utilitzant 'senyals d'oportunitat', o sigui, senyals que han estat emesos per altres satèl·lits ja existents, amb altres finalitats i usos. A més, en funció de les característiques del senyal utilitzat, s'obre la possibilitat de crear nous conceptes de mesura, i que aquests ajudin a entendre alguns dels fenòmens actualment poc compresos. És interessant adonar-se que

amb aquesta estratègia es poden pensar sistemes d'observació terrestres que no només adreixin les mancances abans identificades, sinó que resultin sostenibles a llarg termini, o sigui, prou econòmiques i simples com per facilitar la seva continuïtat en el temps.

Els GPS són una de les possibles fonts de senyals d'oportunitat. De fet, la constel·lació GPS és només una de les quatre constel·lacions de satèl·lits de navegació, la desenvolupada als EUA. N'hi ha també una de russa (GLONASS), una d'Europea (GALILEO) i una de xinesa (BEIDOU), les dues darreres en fase d'implementació. Quan estiguin totes completes, cap al 2020, hi haurà més de 120 satèl·lits de navegació al voltant de la Terra. Aquestes constel·lacions també s'anomenen GNSS, acrònim en anglès per designar els sistemes de navegació global per satèl·lit. Des de fa alguns anys, a qualsevol punt de la Terra es poden rebre, simultàniament, senyals de 40 satèl·lits GNSS, i aquest número va en augment. Com podem utilitzar els senyals dels GPS (i GNSS en general) per extreure informació del sistema-Terra?

Des dels anys 90 es van anar desplegant un seguit de xarxes d'estacions GPS per estudis geodètics (determinació i representació de la forma de la Terra). Es tracta d'antenes i receptors GPS/GNSS escampats pel territori, que fan mesures molt precises de la seva posició. Amb aquestes posicions precises es poden conèixer els moviments de les plaques tectòniques, com s'apropen i allunyen continents o certes penínsules, com s'enlairen o s'enfonsen certes regions, etc. A la segona meitat del anys 90 es van desenvolupar també les tècniques GPS per mesurar alguns paràmetres atmosfèrics. La velocitat de propagació dels senyals no és sempre la velocitat de la llum, i precisament, l'atmosfera fa alentir-la. Aquest retard addicional es pot mesurar a les estacions GPS, i d'aquesta manera s'obté informació sobre l'atmosfera, en concret mesures del vapor d'aigua. De forma similar, s'usa també per extreure informació del contingut d'electrons que hi ha a la ionosfera (capa atmosfèrica entre 100 i 800 km d'alçada). Els exemples explicats fins ara utilitzen antenes i receptors GPS col·locats sobre la superfície terrestre, tècniques que no funcionen si embarquem els sensors a bord de satèl·lits d'observació terrestre. A finals dels anys 90 i sobretot amb l'entrada del nou segle, es va estudiar l'ús de GPS/GNSS com un radar: en aquest cas, l'aparell receptor ha d'estar enlairat (en una torre, un avió, o un satèl·lit) i disposar d'una antena especial orientada cap avall, per recollir senyals GPS que s'han reflectit a la superfície de la Terra. D'aquesta tècnica se'n poden obtenir mesures diverses, en funció de com s'analitzen

els senyals rebuts i també en funció de la superfície reflectora (mar, gels, continents, aiguamolls, etc.). Actualment hi ha dues missions orbitant que disposen d'aquest tipus de receptors: el satèl·lit britànic TechDemoSat-1 (TDS-1) i la constel·lació de nano-satèl·lits de NASA anomenada CYGNSS (8 satèl·lits en òrbita al voltant dels Tròpics per estudiar huracans, llançats el 15 de desembre del 2016). Precisament, una de les mesures que s'obtenen de la reflectometria GPS és la rugositat del mar, que té relació amb el vent que hi bufa. Altres missions de mesura de vents tenien problemes per observar les parets internes dels huracans, essencialment perquè treballen amb senyals que no traspassen fàcilment les pluges intenses (opacitat) característiques de les parets internes dels huracans. Altres dades que s'han aconseguit amb aquestes missions inclouen la detecció de gels marins i la seva concentració; detecció de l'extensió inundada d'aiguamolls (inclús sota densa vegetació, per exemple, sota la selva Amazònica); i sensibilitat a humitat del sòl. Malauradament, les dues missions de reflectometria GPS que actualment estan en funcionament no han estat dissenyades per fer mesures altimètriques, o sigui, mesures de l'altura de la superfície (del mar, del gel, o de la superfície on es reflecteix el senyal). Aquestes mesures requereixen rebre les reflexions amb antenes més grans i dirigibles, cosa que complica el concepte d'instrument i la tecnologia requerida. D'altra banda, com que des d'un sol receptor es poden rebre simultàniament reflexions a molts punts sobre la terra (una reflexió per cada satèl·lit GPS visible), la densa cobertura permetria estudis oceanogràfics que fins ara no són possibles. L'Agència Europea de l'Espai (ESA, acrònim en anglès), està estudiant una missió per a fer mesures d'altimetria rebent senyals GPS reflectides al mar, des de l'Estació Espacial Internacional (ISS). A la missió, anomenada GEROS-ISS, hi participen diversos grups de recerca catalans.

Una de les tècniques d'observació de satèl·lits basada en GPS que ha estat més exitosa és l'anomenada 'radio-ocultació'. En aquest cas, l'aparell receptor embarcat en satèl·lits cal que tingui una antena orientada cap a l'horitzó, des d'on rep senyals de GPS des de darrere la Terra. En aquesta geometria els senyals electromagnètics es corben en travessar l'atmosfera, de manera que la recepció del senyal encara és possible malgrat que el GPS està ja 'darrere' la Terra ('ocultat'). La curvatura que pateix el senyal es pot mesurar amb GPS de forma precisa gràcies a la mesura del retard addicional que suposa (en línia recta aniria més de pressa), i és possible transformar aquestes mesures en perfils verticals de la pressió, la temperatura i la humitat atmosfèriques. La utilitat d'aquest tipus de mesures és digne de remarcar: són mesures

injectades operacionalment en els models de predicció del temps des del 2006, i s'ha demostrat que redueixen l'error de la predicció de forma significativa. Malgrat són mesures que es prenen des de constel·lacions de satèl·lits, el cost total de construir i llançar la constel·lació s'amortitza en poc més d'un any. Aquest doncs, és un exemple en què l'ús de senyals GNSS millora el mostreig i cobertura de les observacions, i ho fa amb costos relativament petits que permeten pensar en la seva sostenibilitat a llarg termini. Recentment, des de Catalunya s'ha dissenyat un nou sistema de mesura: les radio-ocultacions polarimètriques. A diferència de les radio-ocultacions fetes fins ara, aquestes poden mesurar el senyal rebut en dues orientacions diferents (horitzontal i vertical). Mesurant els retards de les dues orientacions (polaritzacions), es pretén detectar i quantificar la pluja intensa travessada pel raig GPS a diferents altures. Per saber-ne podeu veure el vídeo: http://www.ice.csic.es/paz/documents/outreach/02_ROHP-PAZ_Catala.mp4. Així doncs, es pot treure informació de la pluja de manera simultània a la informació de temperatura i pressió que les radio-ocultacions GPS ja donen actualment. Aquest concepte de mesura es comprovarà en un experiment a bord del satèl·lit espanyol PAZ (llançament previst per finals del 2017). Si l'experiment confirma la validesa del concepte, esdevindrà el primer sensor que pot donar tan perfils atmosfèrics verticals de paràmetres termodinàmics (temperatura, pressió, humitat...) com de precipitació. Això té potencial per ajudar a entendre millor els fenòmens de pluja extrema, i projectar correctament com evolucionaran aquest fenòmens amb el canvi climàtic. ✱

Estel Cardellach Galí

Montserrat Galí Segués

Estel Cardellach i Galí és una de les científiques que sovinteja Copons i passa desapercebuda.

Des de ben petita ha participat en moltes Festes Majors (el concurs de dibuix, el ball de tarda, les sardanes) i Caramelles (d'ella tenim fotografies assegurada a l'altar amb tota la mainada i enfilada dalt del remolc del tractor per anar a cantar a les masies).

A Caramelles encara hi participa sempre que pot i puja al Gelabert per ajudar-nos i a fer dinades familiars.

És llicenciada en Física per la Universitat Autònoma de Barcelona, 1997, i doctora per la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC, Departament Teoria del senyal i comunicacions), Barcelona 2002.

El "National Research Council" nord-americà li concedí un contracte de recerca post-doctoral al centre NASA, Califòrnia, EEUU, 2002-2003. Va ser també investigadora post-doctoral de la Universitat de Harvard i Smithsonian Institution, Cambridge, Massachusetts, EEUU, 2003-2005. Ha estat treballant en aplicacions científiques dels Sistemes Globals de Navegació per Satèl·lit, GNSS, per teledetecció de la Terra.

Des de 2005 treballa a l'Institut de Ciències de l'Espai (ICE-CSIC/IEEC), Barcelona. Actualment ocupa una plaça d'investigador distingit del CSIC, agència estatal de recerca.

Responsable espanyola del "servei d'Aplicacions de Satèl·lit de Meteorologia per Radio-ocultació" que forma part de l'Organisme Europeu EUMETSAT.

És creadora del concepte de mesura de radio ocultacions polarimètriques i investigadora principal de l'experiment que està ubicat a bord del satèl·lit PAZ.

Investigadora de la missió per experimentar reflectometria GNSS a bord de l'Estació Espacial Internacional GEROSS-ISS finançat per l'Agència Europea de l'Espai (ESA) i co-presideix el "Scientific Advisory Group", consell científic de la missió.

Co-lidera la proposta de missió G.TERN, per l'exploració dels Pols utilitzant reflexions de GPS.

A part de tot això també s'estima Copons. ✱

Mini entrevistes

I tu què ens recomanes?

Emma Vila Serra

Lola Brusau

Un llibre per llegir: "Sàpiens" de Yuval Noah Harari.

Una pel·lícula per passar-s'ho bé: "Cinema paradiso".

Música per escoltar: Els Manel, Queen, però em quedo amb Queen.

Un viatge per recordar: A l'Àfrica, a la Costa d'Ivori.

Un viatge pendent: M'agradaria molt anar a veure l'Aurora Boreal, els països del nord: Noruega, Finlàndia..., tot això, m'encantaria.

Un hobby per desconnectar: Córrer.

Un plat per assaborir: Els cargols a la llauana.

El teu racó preferit de Copons: En tinc molts, però em quedo amb el Pi del Quildo.

Ricard Ribera

Un llibre per llegir: Et diria "La voz dormida" de Dulce Chacón, que és una novel·la històrica sobre una generació de dones de la classe treballadora que va lluitar contra el feixisme de la postguerra. Si no fos això, les novel·les negres nòrdiques, per exemple, m'agraden bastant. Tenen contingut polític i social i estan molt bé.

Una pel·lícula per passar-s'ho bé: Vaig riure bastant amb la de "Intocable", que és una comèdia francesa. I que no fossin tant així per riure, una mica més serioses, m'agrada molt la de "Dotze homes sense pietat".

Música per escoltar: M'agrada la música que la lletra sigui important, més que l'harmonia que hi hagi al darrere. M'agrada molt el cantautor Ismael Serrano o un grup de rap que es diu Los Chicos del Maiz, encara que la rumbeta, Txarango i grupets així, també estan molt bé.

Un viatge per recordar: Per exemple, vam anar a Venècia fa un temps, a part que és un lloc molt "xulo" i súper romàntic, em recordava a molts llibres que havia llegit d'un personatge que es diu Inspector Brunetti, cada racó em portava una miqueta les imatges dels llibres.

Un viatge pendent: En tinc dos, un seria a Argentina, per totes aquestes pel·lícules que hem vist de Ricardo Darin i companyia, per veure com és en la realitat, i l'altre a Cuba, per intentar conèixer un poble que ha construït un model de societat diferent amb bases d'ideals socialistes i que m'interessaria veure-ho més de prop.

Un hobby per desconnectar: Anar a Manresa a veure el Bàsquet Manresa.

Un plat per assaborir: Els macarrons, jo sóc molt de macarrons.

El teu racó preferit de Copons: Et podria dir les voltes de la plaça (plaça Ramon Godó), però realment on hi ha vida que és el bar, és el que m'agrada més. On hi ha gent i es pot parlar.

Què s'està fent ...

Balanç del programa electoral de Junts per Copons

A meitat de legislatura volem fer balanç de quin és el grau d'acompliment del programa electoral que encapçalàvem amb dos objectius: posar en valor el territori i millorar el benestar. No per ser dos és més petit el repte. Més encara en una època escassa de recursos públics, en un context polític turbulent, un context administratiu fiscalitzat per totes les administracions i un context de pèrdua de sobirania municipal. Però l'entorn no ens atura en la persecució de les metes declarades.

A continuació els detalls de què s'està desenvolupant i en què s'està treballant del programa.

Posar en valor el territori - Política urbanística

El projecte més important i de major transcendència és el POUM que ens permetrà diversificar els usos del sòl lliure i racionalitzar els nuclis i generar habitatge. En què estem treballant?

POUM: En breu començarà la redacció del document inicial del Pla que incorporarà tots els estudis realitzats (avanç), els suggeriments i les al·legacions acceptades, el marc jurídic i els informes sectorials. Un procés que d'acord al calendari previst acabarà a finals de 2018.

Camins: A banda dels camins integrats en el Pla de Prevenció d'Incendis (aprox. 6.000 €/any), l'Ajuntament invertirà 67.000 € i opta a una subvenció de 44.000 € per actuacions d'obra civil en els trams més perjudicats dels camins del municipi. També destacar que després d'haver inventariat els camins de titularitat municipal, ara s'està treballant conjuntament amb la Diputació en la redacció de l'ordenança de camins de Copons.

Posar en valor el territori - Política mediambiental

En aquesta àrea hi ha molta feina a fer encara, ja que al llarg dels últims 5 anys amb prou feines hi ha hagut pressupost públic disponible, deixant aquestes polítiques pràcticament buides de finançament per als municipis, al menys els més petits. En què estem treballant?

Residus: Ja s'han aprovat les piques per a la licitació comarcal del servei. L'Ajuntament de Copons ja ha signat el conveni amb el Consell Comarcal per als propers 6 anys. El nou sistema o model de recollida s'implantarà el març de 2018 i en el cas de Copons serà un sistema mixt entre el Consell Comarcal i l'Ajuntament, estalviant amb aquesta solució un percentatge sensible del cost. Aquest canvi serà realitat abans de finalitzar la legislatura.

Sanejament: Com sabeu, aquesta és una mancança ja històrica que mai ha tingut el finançament necessari de les administracions competents. Actualment s'està fent l'estudi d'implantació després d'haver aconseguit el vist-i-plau de l'ACA i de la Direcció General de Carreteres. Esperem que ens sigui més fàcil aconseguir el finançament amb un projecte executiu detallat. Si més no, és una de les prioritats de legislatura.

Biomassa: Pel que fa a la transició energètica i a polítiques de sostenibilitat ambiental, a banda dels dos punts anteriors ja s'han racionalitzat els consums municipals amb l'ajustament de les potències al consum real, la reducció d'il·luminació nocturna, etc., actualment s'està redactant el projecte executiu per a una caldera de biomassa a la Rectoria (escola) que donaria servei a l'escola i a l'ajuntament. En aquest sentit, estem en relació amb municipis veïns i de la comarca per acordar convenis de gestió i distribució de la biomassa local.

Millorar el benestar – Política de serveis públics bàsics

Volem posar al dia aquests serveis, revisar els compromisos vigents, veure la seva idoneïtat actual, disposar de tècnics sectorials per millorar aquests serveis, com ho serà el de residus urbans.

Aigua i clavegueram: En aquests moments estem revisant el contracte de concessió d'aigua i clavegueram amb la finalitat d'identificar

el model més adient per a l'economia dels usuaris i que generi un fons de reposició per afrontar les emergències i inversions futures. Cal fer reformes en el dipòsit del nucli i en diversos trams del clavegueram, així com prolongar el col·lector fins a la ubicació de la depuradora.

Escola: A finals de juliol ja disposarem del projecte executiu de la segona fase de rehabilitació de la rectoria. Un projecte que volem tenir executat abans de l'inici del curs 18-19 i poder obrir amb tots els serveis bàsics: menjador, llar d'infants, educació infantil i primària. Aquest nou model permetrà accedir a les beques i ajuts públics per a l'educació i les activitats escolars. Però, per sobre de tot, disposar d'un equipament estratègic per a la vida futura del poble i salvar un immoble que d'altra manera hauria tingut molt complicada la seva rehabilitació.

Millorar el benestar – Política fiscal

En aquest sentit volem ajustar el nivell impositiu i les taxes per serveis per tal d'alliberar costos i eliminar pèrdues i poder iniciar un projecte de fiscalitat progressiva sinó en la total d'impostos o taxes, sí al menys en els més sensibles. La liquidació dels crèdits suposarà també un alliberament d'obligacions financeres i en conseqüència disposar de saldos amb finalitat social via fiscalitat.

IBI: Aquest any 2017 hem començat a estudiar els impostos municipals per tal de reduir el seu impacte en l'economia domèstica. El programa prometia congelar els impostos, però després de dissenyar un pressupost municipal molt ajustat hem pogut reduir l'IBI d'urbana un 10% ,que representa deixar d'ingressar uns 18.000 €.

TAXES: Pel que fa a les taxes, des del rebut de l'aigua fins a la piscina passant per les llicències d'obra, o el rebut de les escombraries, s'estan revisant i elaborant els informes tècnics i econòmics per ajustar-les a cost, tal com estableix la llei per a les hisendes municipals. Això suposarà ajustar-ne unes a l'alça i altres a la baixa. La primera –que ha generat polèmica– és el quadre de taxes de la piscina que s'han hagut de pujar. Així i tot s'han mantingut les bonificacions a la taxa en funció de la situació personal i familiar.

Millorar el benestar – Polítiques per a la comunitat

Des d'un inici hem fomentat la participació lliure en els diversos marcs d'activitats que conflueixen en un programa que ja ha fet 5 anys i que continuarà aquesta tardor amb l'ajuda de tothom: INTERCOPONS. Moltes gràcies a tothom que ho ha fet possible.

Munta't la festa: Aquest conjunt de persones de totes les edats ja fa dos anys que s'ocupen de proposar el programa, la logística i el pressupost de la festa major. Agraïm sincerament la voluntat i el temps dedicat al servei de tot el poble. Ara aviat es convertiran en entitat amb l'objecte d'organitzar les festes de Copons. Enhorabona per la iniciativa!

Pressupost: En aquests moments, en col·laboració amb la Diputació, diversos pobles de la comarca estem compartint les directrius tècniques i metodològiques per implementar la participació en els pressupostos municipals.

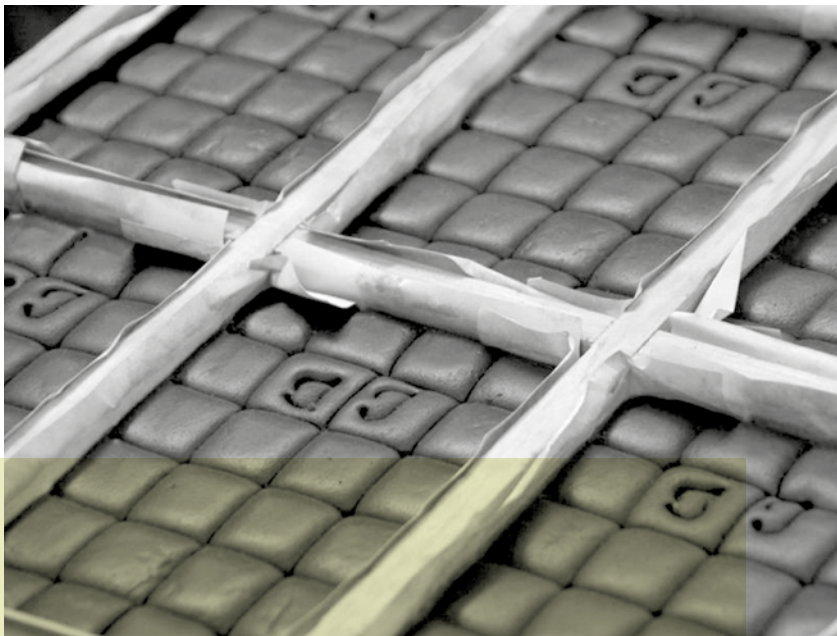
Us he relatat els temes més destacats relacionats amb el programa electoral. Naturalment, no hem deixat enrere altres objectius vinculats a l'optimització dels recursos i la millora de l'eficiència dels processos interns, més ara que l'administració electrònica està en procés d'implementació i provoca molts canvis en la manera de treballar que teníem fins ara. Poc a poc anirem assolint els objectius. Seguirem caminant. Seguirem fent Copons.

Que gaudiu de la festa major!

Cesc Salamé Sabater
Alcalde

Xocolata d'Agramunt

Ricard Closa Martínez

Un vespre que ens vam quedar a les fosques i sota l'única empara d'unes espelmes damunt la taula de la cuina a on ens aferràvem incapaços de mirar a la foscor darrera nostre, el pare ens va explicar aquesta història:

Devia tenir vuit o deu anys quan aquells homes van irrompre a la masia, un vespre de primers d'estiu, acabada la guerra. Em feien por, barbuts i suats com anaven, amb els màuser a l'esquena, carregats de fardells d'arpillera i bidons de xapa i amb les cananes en bandolera, plenes de bales.

El pare els va obrir la porta i els va deixar passar. Van explicar que no ens volien fer cap mal, només passar la nit a cobert i poder menjar alguna cosa ja que feia un parell de dies que no clavaven queixalada. El pare també els va obrir el rebost i en va treure el tupí amb la costella adobada, el pa de la setmana, oli de l'albúrnica i algun tomàquet de penjar, els darrers que quedaven, arrugats, però que tan bé sucaven. També els va duu una rajola de xocolata d'Agramunt i el vi novell de la bota que encara no havíem tastat.

Aquells homes van poder treure el ventre de penes. Entre bromes i riures es crusprien el menjar que el pare custodiava a pany i forrellat, com si fos or i que ens havia de calmar la gana. Assegut amb ells, en un cap de la taula i sense dir res, se'ls mirava amb ulls lluents d'orgull, però també amb la por profunda afluint-li les cames de saber el perill que corríem. Els glops d'un aiguardent de cantimplora, amb gust de rovell i roent com el foc van ajudar a fer baixar aquella angoixa.

Un d'aquells homes, el més jove, barbamec i escanyolit, llepava la xocolata amb desfici. Jo no perdia de vista aquella lluiïssor perlada que embrutava els dits del noi i que tan poques vegades podia tastar. El jove, en un gest de fatxenderia em va etzibar: Què mires marrec? Quan siguis gran, menjaràs ous? Els altres homenots van esclafir a riure, però un d'ells li va fotre un clatellot per la gosadia que havia tingut de fer-se el valent davant meu. El pare em va fer anar a dormir. Un cop a la cambra, em vaig estar darrera el vidre de la finestra força estona, veient aquella gent a l'era, bevent i discutint mentre gargotejaven mapes i papers a la claror de la llàntia que el pare els havia deixat. Per fi, arraulit a l'ampit de la finestra, em vaig adormir.

Just quan el dia començava a clarejar una explosió em va despertar. Mig adormit, vaig mirar fora i vaig veure el pare fitant en direcció a l'obaga on una columna de fum i pols s'enlairava i es retallava contra la claror del sol ixent. El pont sobre la carretera nacional havia estat volat i el pare, que s'havia posat el vestit de lli que només duia els diumenges, s'ho mirava amb la mà plana fent visera i una rialla múrria dibuixada a la cara.

*Més tard, asseguts tots dos al pedrís de l'entrada, mentre ell caragolava un cigarret de caldo amb una mà, m'allargava l'altre i em donava un paquet petit embolicat amb paper d'estrassa. Té fill. Aquell jove escanyolit m'ho ha donat per tu. El vaig desfer, encuriolit. A dins hi havia una presa de xocolata, d'Agramunt, negra i terrosa. Me la vaig posar a la boca i amb els ulls clucs la vaig deixar fondre, lentament. Em va semblar mes dolça i més bona que mai. **

Senyeres
Rotonda Calaf Sud
Calaf

Ramon Serra Llacuna

Calaf

El municipi de Calaf, amb una extensió de 9,22 km² és el més petit de l'Alta Segarra, després del de Sant Martí Sesgueioles, però s'hi concentren gran part dels habitants de la seva contrada. Gairebé no té hàbitat dispers, bé que el seu àmbit s'ha anat estenent en una àrea molt àmplia fora del nucli format entorn de la vila medieval. El terme del municipi, a més de la vila de Calaf comprèn la urbanització de la Pineda.

L'església parroquial de Sant Jaume, situada en un dels extrems de la Plaça Gran, és d'estil renaixentista però de tradició gòtica. Està formada per una única gran nau coberta amb volta de creueria que té annexonades capelles laterals obertes entre els contraforts.

La construcció de l'església començà l'any 1603, i s'erigí en el mateix lloc on s'havia alçat la capella de sant Miquel l'any 1356. L'any 1720 les obres de construcció acabaren, però ja havia estat obert el culte molt abans, l'any 1639. L'any 1899 es va afegir un portal neogòtic. L'església compta també amb un campanar de forma octogonal i 56,60 m d'alçada que va ser començat l'any 1670 però no va ser acabat fins al 1889. El campanar s'ha convertit en un dels símbols de la localitat.

Una de les curiositats de l'església és que a la cripta, finalitzada l'any 1649 i que es troba sota el presbiteri, hi ha les restes de Santa Calamanda, la patrona de Calaf. *Viquipèdia.* ✱

Transports

ALSA

Telèfon: 902 42 22 42
Web: www.alsa.es

Calaf - Igualada			
Calaf	Copons	Igualada	Barcelona
08:14 h	08:27 h	08:38 h	09:45 h
18:20 h	18:36 h	18:54 h	20:00 h
Igualada - Calaf			
Barcelona	Igualada	Copons	Calaf
07:30 h	08:27 h	08:48 h	09:01 h
15:00 h	15:57 h	16:18 h	16:31 h

Hispano Igualadina - Monbus

Telèfon: 902 29 29 00
Web: www.igualadina.com

De dilluns a divendres					
Calaf - Igualada					
Calaf	Copons	Igualada C.	Igualada E.		
06:40 h	06:50 h	07:13 h	07:15 h		
10:30 h	10:45 h	10:58 h	11:00 h		
13:45 h	14:00 h	14:13 h	14:30 h		
Igualada - Calaf					
Igualada E.	Igualada H.	Copons	Calaf		
09:30 h	09:34 h	09:47 h	9:57 h		
11:15 h		11:32 h	11:42 h		
18:00 h		18:17 h	18:27 h		
Dissabtes					
Calaf - Igualada					
Calaf	Copons	Igualada C.	Igualada E.		
8:00 h	8:15 h	8:33 h	8:35 h		
15:15 h	15:27 h	15:38 h	15:40 h		
Igualada - Calaf					
Igualada C.	Igualada E.	Av. Barcelona	Igualada H	Copons	Calaf
12:00 h	12:10 h	12:12 h	12:14 h	12:27 h	12:37 h
	18:45 h			19:15 h	19:30 h

Taxis

Parades a Igualada: Passeig Verdaguer, s/n
Servei Taxi 24 hores: Ricard Tomas, Tel. 609 47 82 19

Horari atenció públic ajuntament
de dilluns a divendres de 9 h. a 13 h.
dijous tancat

www.copons.cat

Menú migdia

Servei de menú diari

L'Ajuntament de Copons inicia el servei de menú migdia per a qualsevol persona resident al poble. Aquest servei està pensat, principalment, per a les persones amb la seva autonomia limitada, encara que tothom pot fer-ne ús.
Per més informació dirigir-se a l'ajuntament.

Telèfons d'interès

Ajuntament de Copons	93 809 00 00
info@copons.net	
Consultori Mèdic	93 809 01 50
Assistentia Social	93 809 08 80
Servei de Podologia: Judit Muns	637 94 38 76
Àrea Sanitària Rural	93 805 38 18
Associació Defensa Forestal	93 809 00 00
Bombers (emergències)	112
Ambulàncies i Emergències Mèdiques	112
Mossos d'Esquadra (emergències trànsit)	112
Mossos d'Esquadra (Igualada)	93 875 98 40
Protecció Civil Igualada	93 803 12 34
Repsol Butano	93 803 15 17
Avaries gas / Insmagas	900 75 07 50
Fecsa	900 77 00 77
Aigües de Rigat	93 803 14 83
Telefònica Avaries	1002
Antena col·lectiva	616 52 23 13
Correus	93 869 85 94
Oficina Consorci Turisme Alta Anoia	93 868 03 66
Escola	93 809 01 42
Bàscula pública	647 36 42 76
Bibliobús Montserrat	616 98 83 52
b.Montserrat@diba.es	

Col·labora amb Camí Ral: Fotografies, opinió, retalls d'història, actualitat, esports...
Termini de recepció d'escrits pel Camí Ral d'estiu: 20 de juny.
Termini de recepció d'escrits pel Camí Ral d'hivern: 30 de novembre.
Ens ho pots enviar per correu electrònic: camiral@copons.net

Codi editorial

1. Camí Ral és una revista que edita l'Ajuntament de Copons i la posa al servei de les entitats i ciutadania.
2. Camí Ral és un canal transmissor de l'actualitat del municipi, però també una eina de recuperació de la memòria oral i la història del municipi
3. Els continguts de l'edició els decideix el Consell Editorial.
4. Les seccions, les mides i característiques dels articles formen part de les competències del Consell Editorial.
5. La revista compta amb un nodrit equip de col·laboradors coordinat pel Consell Editorial. Els articles i imatges s'elaboren i s'aporten de forma altruista.
6. El contingut de les notícies d'actualitat l'assumeix el Consell Editorial i el propi Ajuntament, en condició d'editor. Pel que fa a entrevistes, reportatges, articles d'opinió o altres notícies, la responsabilitat, en primera instància, serà sempre de la persona que ho signi.
7. Qualsevol lector que detecti algun error en la publicació podrà exercir el dret a rèplica, aplicant un criteri de proporcionalitat d'acord amb la llei.
8. El contingut dels articles sempre haurà de ser respectuós amb les persones, les entitats i les institucions. En cas contrari, no es publicarà.

CEDIDES PER L'ARXIU MEMORIAL

